

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

888

Ἰησους (Iesous), Вищий Розум

Ι 10

η 8

σ ...200

ο 70

ν ... 400

ς 200

888

«Тоді також прийде дитя великого,
зодягнене в плоть, до людей і схоже
на смертних на землі;
і він чує Чотири голосні,
і два приголосні в ньому Двічі оголошуються;
всю суму я назву:
На вісім одиниць і стільки ж десятків на цих,
І все ж вісімсот відкриють ім'я».

[Сивілінські оракули, книга I, рядки 394-399,
переклад з грецької на англійську чистий вірш,
Мілтон С. Террі, 1899]

Аполлос дивився з маленького овального віконця літака. Внизу, посеред Егейського моря, він помітив скупчення островів — Додеканес. Найпівнічніший із дванадцяти (“додека”) островів виглядав крихітною точкою в океані космосу.

Софія схилила голову на плече Аполлоса і розмірковувала про їхню подорож вгору і вниз по річці Ніл, на яку вони йшли п'ять місяців. Аполлос переконав Симона, що таємниці Єгипту, якими оволоділи Піфагор, Платон і Аполлоній, можна зрозуміти, тільки якщо особисто піти по стопах Аполлонія. Софія весь час відчувала себе ніби єгипетською Ісідією, яка відправляється в паломництво, щоб знайти

чотирнадцять розкиданих частин її дружини Осіріса, коли вони зупинялися в кожному зі священних місць.

Симон сидів позаду Аполлоса й думав, чи вистачить у нього грошей із церковної скарбниці, щоб оплатити решту подорожі. Він шкодував, що погодився на план Аполлоса щодо дослідження таємниць Єгипту; для Аполлоса священні місця резонували з вібраціями стародавніх голосів, але для Симона ці місця були лише порожніми руїнами. Єдина причина, по якій Симон погодився взяти участь у поїздці, полягала в тому, що Аполлос і Софія пообіцяли оплатити свою частку витрат.

Аполлос переглянув свої нотатки про подорож Єгиптом, і його око помічало цитату про Аполлонія, яка нагадувала його особистий досвід під час нинішньої подорожі: «У кількох місцях вони йшли на човнах через річку, щоб відвідати кожен сайт на ньому; бо в Єгипті не було жодного міста, фане (храму) чи священного місця, повз якого вони проходили без обговорення. Бо на кожному вони або вчили, або вчили якусь святу історію, так що будь-який корабель, на який сів Аполлоній, нагадував священну галеру релігійного посольства». (Життя Аполлонія, книга V, розділ XLIII)

Аеропорт на південь від Ізміру (стародавня Смірна), Туреччина, був за тридцять сім миль від місця призначення: стародавнього Ефесу. Софія знайшла відповідний готель у всесвітній мережі (www), і Симон зателефонував, щоб домовитися про поїздку з аеропорту до готелю. Назар, шофер, чекав їх в аеропорту, коли вони прибули.

«Ласкаво просимо до Туреччини, перехрестя цивілізацій», – сказав Назар, потиснув руку своїм гостям, а потім поклав багаж у багажник свого маленького європейського 4-дверного седана. Троє гостей втиснулися в економ-розмір океанського синього Fiat. Назар переключив механічну коробку передач на першу передачу і поїхав на південь до Сельчука, міста, побудованого навколо руїн стародавнього міста Ефес.

«То що приведе вас, мудрих шукачів, у країну стародавніх цивілізацій?» — запитав Назар після того, як провів машину повз автомобільну вулицю аеропорту на шосе. «Ви вивчаєте цивілізацію турків-османів, сельджуків, візантійську, римську, грецьку, перську чи фрігійську?»

«Насправді, нас більше цікавить людина, грецький філософ, який жив у першому столітті, каппадокійець на ім'я Аполлоній Тианський», — лаконічно сказав Аполлос.

— Вибач, — вибачився Назар. «Я не знайомий з цією людиною».

«Він був учнем Піфагора Самоського», — додала Софія.

«Ах, Піфагор, мудрець Самосу», — сказав Назар із ноткою фамільярності. «Всі в цій частині світу чули про ту людину, філософа, який підняв вчення про священні числа на піднесену висоту, так що тепер ми думаємо про нього як про теолога Єдиного, досконалим символом якого є коло.»

«Ця людина не звичайний шофер», — прокоментував Симон, порушивши обережне мовчання. «Він сам звучить як філософ».

«У цій країні всі ми філософи, які думають, що знаємо істину», — підтвердив Назар, глянувши на Симона, який сидів поруч. «Дехто з нас навіть міркує, що ми теж богослови, тому що ми весь час говоримо про Божество того чи іншого бога. Але досить цих серйозних розмов. Дозвольте поставити вам запитання: ви хочете, щоб я забронював для вас пором на Самос?»

Аполлос і Софія дивилися один на одного з ствердним блиском в очах. "Так!" — сказали вони одночасно.

«Це пора Небесного Агнця, — повідомив Назар, — і в нашому календарі місяць нісан часом дощовий. Проте, якщо хочете, я можу провезти вас по острову. Я навіть можу показати вам знамениту печеру, де Піфагор медитував і був натхненний відкривати великі істини своїм ближнім. Я буду вашим провідником, як міфічний Харон, перевізник, який веде вас на той бік».

«Це звучить занадто жахливо для мене», — зауважив Саймон тоном несхвалення. «Я б хотів, щоб ти був Джейсоном, який веде нас до Золотого руна».

— На цьому все вирішується, — оголосила Софія. «Ви будете нашим водієм на час нашого перебування тут».

— Я вважаю, що ваша величність вирішив цю справу, — весело підтвердив Аполлос.

«Так нехай буде зроблено», — підтвердив Симон, долучаючись до веселоців.

Через годину Назар під'їхав Fiat (Фіат) до Сельчука. Він припаркував автомобіль біля входу в готель і покликав допомогти з багажем.

— Отже, це готель «Назар», — сказав Симон, дивлячись на скромну будівлю. «Ми точно заощадимо гроші тут, у цьому сімейному бізнесі».

«Я обрала це місце через турецьку гостинність, яку вони рекламували на своєму веб-сайті», — пояснила Софія. «І для поїздки з аеропорту».

— Ви впевнені, що це не через назву? — запитав Аполлос, який пов'язував ім'я Назар з біблійними назоріями, такими як Самсон, який був посвячений за особливим обітницею уникати стрижки волосся, їсти м'ясо та пити алкоголь. Це було ідентично піфагорійському шляху, яким Аполлоній дотримувався все своє життя.

«Це була бонусна функція», — пояснила Софія з усмішкою на обличчі.

«Готель «Назар» міг би так само назвати готелем «Назарянин», — сказав Симон. «Обидва назви означають відокремлений або присвячений служінню божественної природи».

«Назар в основному відносився до класу присвячених священних таємниць», — авторитетно вимовив Аполлос. «Історія про те, що Павло був розпочатий у Кенхреї, східному порту Коринфа, де, як кажуть, Аполлоній зупинився в храмі Аполлона, щоб віддати шану Сонцю Істини, дивним чином з'єднується круговою дорогою з Ефесом. Якщо ви подумаете про біблійну розповідь, пов'язану з обігом, Павло залишає Коринф після того, як прийняв обітницю ініціації, і приходять до Ефесу, де він міркує з людьми в їхньому храмі, а потім йде; Одразу після цього Аполлос (він же Аполлоній) прибуває в Ефес і викладає свою піфагорійську філософію, яка називається хрещенням Іоанна, у храмі Артеміди. Тоді Аполлос покидає Ефес і прибуває до Коринфа, тоді як Павло повертається в Ефес. Ми маємо цікавий рух Павла від

Коринфа на заході до Ефесу на сході та рух від Ефесу на сході до Коринфа на заході з боку Аполлоса чи Аполлонія. Храм Аполлона, бога сонця, стоїть на заході, а храм Артеміді, богині місяця, стоїть на сході».

— Тож ти хочеш сказати, що Павло подорожує від сонця до місяця, а Аполлоній — від місяця до сонця? — іронично запитав Симон.

«Я думаю, що він намагається сказати своїм обхідним шляхом, що стародавні таємниці оберталися навколо обертань сонця і місяця на небі та у внутрішній істоті людини», — пояснила Софія, захищаючи спробу Аполлоса співвіднести загадкові історії.

— Що ви так пильно обговорюєте? — перебив Назар, який привів члена сім'ї, щоб той допоміг йому віднести багаж до кімнат для гостей.

— Ми обговорювали значення твого імені, Назаре, — запропонував Симон.

«Ми прагнемо служити, ми прагнемо догодити», — сказав Назар з усмішкою, яка сяяла так само яскраво, як і його майже лиса голова. «Іди за мною, і я покажу тобі твої кімнати».

Зареєструвавши своїх гостей, Назар відвів їх до ресторану на даху, де їх пригостили традиційною домашньою турецькою кухнею та відкрився вражаючий краєвид. Прямо на захід, приблизно за 200 метрів від готелю, перед поглядом глядача відкривається краєвид на великі й добре збережені руїни базиліки Св. Іоанна шостого століття нашої ери. Над величезним хрестоподібним скелетним каркасом античної пам'ятки височіла велична середньовічна фортеця на вершині тисячофутового пагорба.

«Це вражаючий замок, чи не так?» — запитав Назар, спостерігаючи, як його гості дивляться на величне видовище на північ від базиліки. «Стіни замку Аясулук тягнуться на півтора кілометра навколо вершини пагорба Аясулук, і він має п'ятнадцять веж. Деякі люди кажуть, що ім'я Аясулук походить від візантійського Агіос Теологос і означає Святе дихання або Святе Божество, але я думаю, що це стосується святого богослова».

«Який, Іван апостол чи Піфагор філософ?» — запитав Симон, дотепність якого подумала про попереднє висловлювання Назара про Піфагора.

«Ти вибирай сам», — дипломатично відповів Назар. «Є багато християнських легенд про святого Івана в Ефесі, але є набагато більше легенд про грецьких богів, богинь і філософів, які приваблюють паломників з усього світу до цього стародавнього місця. І хто знає, чи, можливо, ці легенди переказав і переробив вправний письменник, щоб сформувати архетипну постать у новій формі з новими атрибутами і навіть з новою назвою. Ми бачили, як багато цивілізацій проходили через цю землю, і кожна цивілізація формувала образи та історії богів і особистостей у своєму власному стилі, на свій смак. Візьмемо, наприклад, грецьку богиню місяця або Небесну матір Артеміду, яку фрігійці називали Кібелою, ассірійці Астартою, вавилоняни Іштар, а римляни – Діаною».

«І Ісіда від єгиптян», — додала Софія.

«І Марія від римо-католиків», — додав Симон.

«Богиня тисячі імен», — підсумував Аполлос. «І я називаю її матір'ю-природою, тією, що має багато облич».

«Закінчуйте обід, і, якщо хочете, я можу відвезти вас до храму Артеміди, який знаходиться недалеко від нашого готелю», — запропонував Назар, який прагнув догодити своїм гостям під час їхнього перебування у своєму готелі. Ідея була прийнятна для трьох гостей, які закінчили їжу супом із сочевиці та примітними стравами з долми з виноградних листків, фаршированих рисом. Аполлос смакував маленьку пахлаву, яка була його улюбленою турецькою солодощами, коли він встав з-за столу й пішов за Назаром до їхньої першої екскурсії в країну, відому як Азія (або Мала Азія) у першому столітті.

Коли Софія почула, що Назар сказав, що руїни храму знаходяться лише за 800 метрів на південний захід від готелю, вона запропонувала їм пройти туди. За кілька хвилин вони йшли на південь головним бульваром Ататюрка («Батько турків») Каддесі (бульваром), що дало їм можливість побачити діюче місто. Турецький прапор із півмісяцем і п'ятикутною зіркою на червоному тлі розвівався на легкому весняному

вітерці над урядовою будівлею; здавалося, що півмісяць складався з двох кіл, одне накладало одне на одне. На кільцевій дорозі, що була в центрі міста, вони попрямували на захід уздовж Сахabetтін Деде Каддесі повз музей і до храму Артеміди (грецькою Артемісія).

Артемісії ніде не було видно людськими очима; лише якісь складені рештки блоків стояли на просторі рівного поля. Одна напіввідновлена колона невідповідних секцій стояла посеред розкиданого каміння, як занедбаний сторож невидимого минулого. Те, що колись було одним із семи чудес стародавнього світу, тепер стало лише сумним нагадуванням про непостійність фізичної праці, перегукуючись із філософською сентенцією: «Це теж пройде».

«Ми зайшли так далеко, щоб побачити це?» — сардонічно запитав Симон. «Тут немає нічого, крім купи старих непотрібних кам'яних брил».

— Завтра я відвезу вас до руїн Ефесу, за три кілометри на південь звідси, — зізнався Назар, розуміючи, що неприваблива порожнеча місця не радує око. «Там ще багато чого можна побачити».

«З того, що я пам'ятаю, — вставив Аполлос, намагаючись врятувати момент від руйнування песимізмом Симона, — біблійний Павло три місяці провів тут, у храмі, сперечаючись і переконуючи своєю силою розуму існування надфізичного всесвіту, царства Боже. Аполлоній прибув в Ефес після своєї подорожі до Індії і читав тут промови з платформи храму, закликаючи неробих громадян присвятити себе пошуку вищої мудрості, вивчаючи філософію. Обидва створили школу навчання, Павло сперечався або дискутував у цікавій школі Тіранна, яка звучить особливо нагадує Тіану, рідне місто філософа, і Аполлонія, який викладає філософію за допомогою лекцій».

Софія, яка була повернута спиною до чоловіків, які слухали промову Аполлоса, стояла обличчям до самотнього вертикального стовпа і відчула незвичайний потік енергії, що виходить від нього. Стовп переливався блакитно-зеленим енергетичним полем, що, здавалося, відповідало фону зеленого в природі і блакитного на небі. За стовпом здавалося, що руїни базиліки на нижній південній частині пагорба Аясулук і замку на вищій північній частині зникли вдалині. Софія відчула, як приплив енергії, як блискавка з руки Юпітера, спустився з

маківки до основи хребта. Коли енергія почала підніматися через сім центрів спинномозкової системи, Софія побачила, що кожен центр загорівся, як золота зірка на вершині свічника. Сонячна течія збігалася з місячною течією в її голові, а промінь світла виходив з єдиного ока її розуму, матеріалізуючи архетип оригінального сьомого чуда світу: Артемісію в його чистому недоторканому вигляді.

«Софія! Ти де?» — закричав Аполлос, коли небо раптом потемніло, як під час сонячного затемнення.

«Що в світі!?» — вигукнув Симон, повернувшись обличчям до матеріалізованого храму.

"Боже мій!" — вигукнув Назар у чистому подиві.

Троє чоловіків не повірили своїм очам, коли наблизилися до високої будівлі. Вони були зачаровані білими мармуровими іонічними колонами, які, здавалося, сягають небес. Вони, як мрії, підійшли ближче до фасаду будівлі, піднявши очі, щоб побачити зображення жовтої багатогрудої богині Кібели в центрі тимпану з зображеннями бурих коней, золотих левів і мисливця з кланятися в сторони. Вони піднялися тринадцятьма сходами до платформи, на якій стояв прямокутний пам'ятник.

«Сто двадцять сім колон», — сказав Назар, дивлячись на верхівки колон, схожі на сувої, що підтримували блакитний твердь стелі.

«Священні дванадцять зодіаку і священна сімка стародавніх планетарних духів», — сказав Аполлос, який відчув магнітне притягнення, що тягне його повз 18-метрові колони до центральної целлі або будинку богині.

«Здається, цей храм у чотири рази більший за Парфенон в Афінах», — сказав Симон, який пройшов схожим на ліс подвійний ряд колон з усіх чотирьох боків двостороннього храму.

Коли троє чоловіків підійшли до масивних дверей закритої камери у відкритому просторі в центрі храму, потік жовтого світла прорвався крізь щілину між дверима й повільно відчинив їх. Сила тяжіння затягнула людей всередину місця проживання богині. Внутрішнє

приміщення кімнати здавалося величезним всесвітом, що виходить від безформного центрального світла, а в центрі світла з'явилася статуя Великої Матері Кібели зі слонової кістки в її багатогрудій, живильниці всього- життєвий аспект. Її королівську голову прикрашала потрійна діадема, схожа на вежу, що символізувала її панування над причинним, астральним і фізичним світами. Леви сонячної енергії та бики генеративних сил прикрашали її тіло; бджоли, символи Ефесу та прихильників цариці (нектар життя), прикрашали її боки. На її чолі відзначався серп місяця, а голова, здавалося, піднімалася із сонячної гірлянди на шиї. Символи Матері-Природи процвітали як прояви її різноманітного буття.

Раптом фігура, схожа на статую, перетворилася на чудову дівчину, волосся якої були дощовими хмарами на небі, її шкіра — м'яким покриттям ґрунту, її очі — душею кожної істоти, її дух — життям кожного живого. Її руки були простягнуті в доброзичливій турботі про кожну форму життя, яку вона народила, коли вона перетворилася на матір. Пори року весна, літо, осінь і зима вийшли з її істоти і розчинилися в її сутності.

Драма незліченних світів і істот циркулювала з циклічною точністю в її космічній субстанції. Тонка репродуктивна енергія протікала через усю схему речей, підтримуючи процес життя, що повторюється в циклах народження, зростання і смерті. За завісою її матеріального фізичного аспекту перебував величезний творчий інтелект, який керував зростанням і еволюцією всіх форм життя. Її космічний розум і тіло пронизували кожну частину тканини всесвіту. Вона була матерією в її видимому і невидимому аспекті. Вона була Царицею Небес і Матір'ю всього життя. Вона була Та, що народила Багато.

У цей момент видіння Великої Матері розчинилося, як астральні частинки уві сні, і троє чоловіків, які бачили внутрішню богиню в святилищі Артемісії, побачили лише Софію, яка з широко відкритими очима стояла перед старовинним стовпом.

«Мудрість зробила її дім із семи стовпів», — загадково оголосила Софія, коли троє чоловіків безмовно стояли перед нею, як статуї. «Причинно-наслідкові принципи підтримують відомий Всесвіт, як сім могутніх стовпів». Вона одночасно мала на увазі планетарні духи

макрокосму та їх відповідності в семи центрах мікрокосмічного людського всесвіту.

Софія відійшла від стовпа і попрямувала назад до міста. Чоловіки були занадто здивовані, щоб запитати, куди вона їде, і вони все ще були вражені надто враженими, щоб ставити запитання про те, свідками чого вони стали. Вони просто йшли за Софією в споглядальній тиші.

Вона прийшла до музею Сельчука і зупинилася. Усередині було щось, що змусило її переконати чоловіків побачити. Увійшовши до музею, вони побачили те, що хотіла їм показати Софія: статую Великої Матері Кібели, яку в біблійному оповіді називають «великою богинею Діаною, зображенням, що впало з Юпітера». (Дії 19:35)

«Пресвята Маріє, Мати Божа», — благоговійно сказав Симон, впізнавши вселенський образ матері у величній скульптурі.

«Це чудове художнє зображення небесного архетипу, яке ми бачили у святилищі богині», — сказав Аполлос, згадуючи образ, що закарбувався в його свідомості.

«Я можу зрозуміти, чому певні релігії забороняють форми богів і богинь, створених руками людей», — сказав Назар, який жив у країні суперечливих вірувань різних традицій. «Особисто, кам'яний образ жодним чином чи формою не наближається до краси небесного бачення Великої Матері-богині, дарованої нам божественною милістю».

«Видима форма — це лише слабка спроба репрезентувати невидиму архетипну форму», — сказала Софія, єдине око якої промайнула архетипний образ у її свідомості. «Творчий розум людини, проте, завжди намагається відтворити на конкретно-фізичному рівні те, що вона візуалізує на духовному чи абстрактному рівні. Таким чином, ми маємо людину, яка будує величні храми і створює матеріальні образи з універсальних принципів. Сім чудес світу, з яких ви бачили принцип генеративного місяця або Матері, втілені в храмі Артеміди, були зведені, щоб символізувати таємниці життя. Найбільшою таємницею була таємниця сонця, життєдайні промені якого несуть світло кожному чоловікові й жінці, що приходять у світ; символічне зображення цього

універсального сонячного принципу було втілено в Колосі Родоському, острові у Великому морі. Таємниця Юпітера, який був на престолі як головний або правлячий принцип дванадцяти богів і богинь, була втілена в статуї Зевса в Олімпії, Греція, на місці святої гори Олімп. Таємниця Сатурна, який був батьком богів, знайшла своє втілення у Фаросі, або маяку, Олександрії, де було встановлено освітлення людського роду і світло навчання як керівний принцип. Таємниця Марса, принцип мужнього героя, який жертвує своїм життям заради якоїсь справи, була закріплена в мавзолеї в Галікарнасі. Таємниця Венери, принцип любові і краси, знайшла своє втілення у Висячих садах Вавилону, де щоранку у вигляді п'ятикутної зірки Сходу вставала богиня Іштар (або Афродіта). Таємниця Меркурія, найвеличніша і найвища з усіх, була втілена як принцип мудрості віків у кімнатах ініціації Великої піраміди Гізи в Єгипті».

Троє чоловіків з особливою увагою слухали, як Софія викладає таємниці життя. Здавалося, що їхні внутрішні істоти відкривалися, крок за кроком, як квіти, що відкриваються до світла, коли кожна таємниця була розкрита. Кожна таємниця була схожа на священну ємність чи храм істини. І кожна таємниця була езотерично закріплена в семи центрах спинномозкової системи людини.

Наступного дня Назар відвіз своїх гостей до стародавніх руїн Ефесу. Квітневі весняні зливи злегка впали на їхні голови, коли вони йшли Аркадійною дорогою (або Харбор-стріт, гавань) до великого напівкруглого театру біля західного підніжжя гори Корессос. Назар розповів про географічні та історичні факти місцевості:

«Дві тисячі років тому хвилі Егейського моря наблизилися до Ефесу, і в кінці цієї вулиці була гавань. Якщо ви подивитеся на захід цієї вулицею, ви побачите, де вона закінчується, і зелені бур'яни та кущі займуть верх. З вершини театру ви зможете побачити, як відкладення мулу з річки Кучук Мендерес, що протікає на північ від Сельчука, заповнили всю територію того, що раніше був морським портом Ефес. Кушадаси, портове місто, де ми завтра сядемо на пором до Самоса, знаходиться за вісім кілометрів звідси. Тож можете собі уявити, як сильно відступив берег за дві тисячі років. Тепер, коли ми йдемо цією широкою вулицею на схід до місця, де вона закінчується біля театру, ви повинні використовувати свою уяву – спробуйте побачити мармурову доріжку з високими колонами по обидва боки доріжки;

залишилося кілька колон, тож ви маєте уявлення про те, як мала виглядати вулиця з колонадою; і спробуйте уявити ліхтарі на масляному паливі, що освітлюють шлях від гавані до міста. Ефес разом з Римом та Антіохією був тим, що ми називаємо містом світла. Колись його навіть називали світлом Азії, тобто воротами в Малу Азію. Це було також одне з місць, куди Шовковий шлях привів купців та їхні каравани на казковий Схід».

Назар замовк, коли вони дійшли до театру, який стояв на схилі крутого пагорба. Першим поривом Симона було піднятися на великі кам'яні блоки, які слугували рядами сидінь. Замість цього він використав сходи, які вели до верхівки Великого театру, який складався з трьох ярусів сидінь і поділявся на клиноподібні секції.

«У цьому греко-римському театрі 58 сходів і 55 секцій», — пояснював Назар Аполлосу та Софії, які хотіли почути, що Назар скаже про театр. «Як ви можете бачити з цього вигляду зі сцени, є три яруси сидінь, які спочатку мали 22 ряди на кожному ярусі, що становить 66 рядів. Між ярусами є дві доріжки, а cavea або зона відпочинку вміщує приблизно 25 000 глядачів. Театр здалеку виглядає як півколо, але коли підійти ближче, він приблизно на 40 градусів більший за півколо. Як ви могли помітити, деякі частини, особливо верхня cavea, були зруйновані землетрусами в першому тисячолітті і ніколи не ремонтувалися. Але театр у достатньо хорошому стані, щоб використовувати його як культурний об'єкт і для драматичних вистав».

«Аполлоній був тут на виставі, — вставив Аполлос, — у п'єсі Евріпіда під назвою Іно, де син цариці розлучається при народженні від матері і врешті возз'єднується з нею після того, як Артеміда прибуває, щоб перевірити його напівбожественну особистість. . Іно, як і грецькі герої, був сином Аполлона».

«Звучить як цікава п'єса», — сказав Назар. — Ваш герой Аполлоній теж був сином Аполлона?

«Насправді історія Аполлонія починається з того, що Протей, бог, що має здатність з'являтися в багатьох формах, говорить матері Аполлонія, що дитина буде протеаном за характером, як і мудрий Протей, який мав здатність знати і те, і інше, минуле і майбутнє, — довго пояснював Аполлос. «І хоча Аполлоній мав те саме ім'я, що й

його багатий людський батько, я припускаю, що оракул Аполлона говорив через Аполлонія, тому що його слова були мудрими та добрими».

Софія була готова піднятися сходами на вершину, щоб побачити краєвид на старовинну гавань. Аполлос піднявся за нею на вершину, де вони деякий час сиділи разом і насолоджувалися моментом.

«Я можу тільки уявити день, коли Аполлоній привів жителів Ефесу до театру, щоб очистити місто від чуми», — уявив собі Аполлос, коли Софія слухала. «Він миттєво з'явився зі Смірни і наказав людям поставити на сцену бога-відворотника Геракла. Який це був виступ. Ось він – на великій сцені Великого театру Ефесу – з усім населенням міста, яке зібралось, щоб стати свідком події. Він каже людям побити камінням бідного жебрака, одягненого в лахміття. Люди вражені думкою побити бідного незнайомця камінням. Аполлоній говорить людям, що людина в лахмітті насправді є ворогом богів. Тож одна за одною починають кидати каміння в жалюгідну істоту, яка раптом виявляє свої вогняні очі та демонічний характер. Коли люди усвідомлюють, що мають справу з розлюченим демоном, вони кидають каміння ще сильніше і швидше, поки істота повністю не поховає лавина каменів. Після того, як каміння розкривають один за одним, драматичний кінець відображається у жахливій сцені, бо демон, який приніс чуму в місто, був собакою розміром з лева, що піна з рота, як скажена собака. Аполлоній каже людям віддати належне богу-відворотнику Геркулесу за те, що він врятував людей від чуми. Але люди знають, що божественний геній (грецький «демон») Аполлонія не лише передрік небезпеку чуми, але й точно діагностував причину та лікування».

«Це була майстерна гра, гідна фокусника», — розпачливо заявила Софія. «Я зміг побачити виступ на цій сцені так, як ви його описали».

«Що ви двоє дивитеся?» — запитав Симон, який підійшов до їхньої точки зору. «Я бачив, як ви обидва кривилися та жестикулювали, ніби були свідками якогось виступу».

«Аполлос відтворював драматичний екзорцизм міста Ефес, здійснений Аполлонієм», — пояснила Софія.

«Я теж маю розповісти гарну історію», — похвалився Симон. «Це відбулося тут, в Ефесі. Павло виганяв злих духів з постраждалих громадян, тож ці семеро волоцюг-екзорцистів, які були лівою рукою (чорна магія), вирішили використати магичне ім'я, яке використовував Павло; однак злий дух, якого вони намагалися вигнати, скочив на них і замучив їх до того, що вони скинули одяг і вибігли з міста голими. Тепер, коли жителі Ефесу побачили, що сталося, вони вирішили позбутися магичних сувоїв, які їм продали екзорцисти. Ці сувої та пергаменти, або, як їх називали, ефеські листи, мали на собі магичні заклинання для вигнання хвороб і злих духів. Тож жителі Ефесу зібралися тієї ночі тут, у великому театрі, і спалили магичні сувої та пергаменти у величезному багатті, від якого, здавалося, небо стало червоним. Поки книги горіли, чарівні слова пронизували повітря дивними інтонаціями: аськіон, катаскіон, лікс, тетракс, дамнаменей, айсія. Чаклун, що стояв біля багаття, виголошував чужорідні імена рідною мовою народу, закликаючи аськіон-темряву, катаскіон-світло, лікс-землю, тетракс-рік, дамнаменей-сонце, айзію-правду. Люди були збентежені й розгублені, бо чаклун ніби вказував, що магичні слова є символами божественного порядку речей: темряви і світла, землі й року, сонця й правди. Те, що колись було лепетом таємничих заклинань і заклинань, стало святим і священним твердженням».

— Схоже, ви трохи прикрасили цю історію, — несхвально сказав Аполлос.

«Хіба всі історії не є прикрасами простого ядра?» — сперечався Симон.

У цей момент Назару нарешті вдалося піднятися по трьох сходинках на вершину третього ярусу. «Що ви обговорюєте?» — запитав Назар, зупинившись, щоб перевести подих.

«Аполлос дав драматичну презентацію про Аполлонія, а Симон щойно закінчив драматичну історію про Павла та ефеські листи», — відповіла Софія, повідомляючи Назара про їхню діяльність у театрі. «У вас є історія чи драматична презентація, щоб поділитися з нами?»

«Колись я виступав тут у виставі, коли у нас у травні був щорічний фестиваль», — зізнався Назар. «Я вважаю, що це називалося Велика Діана Ефеська. Дія I розпочалася з того, що богиня Деметра шукала

свою втрачену дочку Персефону. Деметрі довелося спуститися в підземний світ і вимагати, щоб Аїд (підземне царство) звільнив її дочку. Аїд захопив її в полон і визнав її своєю королевою. Деметра звернулася за допомогою до Зевса, і коли Деметра випалила землю і відмовилася від врожаю, оскільки вона була богинею врожаю, Зевс сказав Аїду, що йому потрібно звільнити Персефону принаймні на півроку. І тому половину року, коли Персефона з Деметрою, ми маємо весну і літо, а другу половину, коли Персефона повертається в підземний світ, маємо осінь і зиму. У Акті II жителі Ефесу приймають відвідувача з іншої країни, який хоче змінити Елевсинські таємниці Деметри та Персефони, але люди повстають. Вождь на ім'я Деметрій, який є ієрофантом Елевсинських містерій, звертається за допомогою до місцевої богині-покровительки Артеміди. Вона з'являється в образі незайманої, цнотливої Діани, зі своїм поклоном, і вона говорить людям, що таємниці не зникнуть із землі. Вона каже, що навіть якщо майбутній правитель запровадить новий шлях, таємниці повернуться, як Персефона. Тому Деметрій вшанував богиню, маючи в будинку срібну (символ місяця) святиню, дозволену для особистого користування. У третьому акті відвідувач повернувся і переконав жителів Ефесу, що боги, створені руками, не мають очей, щоб бачити, ані вух, щоб чути молитви. Тому люди вирішили піти по новому способу поклоніння безформному Богу, невидимій Істоті, яка була скрізь, і тому не потребувала ні святині, ні храму. Однак ієрофант Деметрій, який прагнув зберегти таємниці Деметри та Персефони, відбивався. Він збирав у театрі прихильників Елевсинських містерій. Він змусив їх кричати: «Велика Діана Ефеська!» Це почало повстання натовпу проти послідовників невидимого Божества. У акті IV — ось тут я вступаю — я — мер міста Ефесу, і я звертаюся до розуму й мудрості Меркурія, який, здавалося, говорив через мене як посланець богів. Він сказав, що самоочевидним є те, що цнотлива діва та її приклад цнотливості, яка була чеснотою, яку ефесяни шанували понад усі інші чесноти, є вічним принципом, який ніколи не буде знищено. Він також сказав, що архетип Діани, цнотливої діви, був посланий з небесного Юпітера, самого. Люди раділи і віддали мені належне за те, що я врятував ситуацію, хоча я намагався сказати їм, що Меркурій, бог мудрості, заслуговує на це».

«Браво!» — вигукнула Софія, коли Назар закінчив свій драматичний виступ. «Це була чудова адаптація біблійної розповіді та глибоке тлумачення Елевсинських таємниць, які приховані у священному писанні».

— Ми ще не чули вашого драматичного виступу, — сказав Аполлос, звертаючись до Софії.

«Хіба вам не було достатньо вчорашнього виступу в храмі Артеміди?» — запитала Софія, дивлячись на кожного учасника окремо.

«Це був незабутній виступ «Один на віки», — сказав Назар, кивнувши головою.

«Ви продемонстрували нам, чому навіть наш Святіший Отець вклоняється Матері Марії», — сказав Симон, маючи на увазі Папу Івана Павла II.

«Я виконаю твоє бажання з твоєю улюбленою історією про Аполлонія в Ефесі», — сказала Софія, дивлячись на Аполлоса з люблячою посмішкою. «Однак ця історія відбувається не в цьому театрі, а в тому гаю біля північних колон Аркадського шляху». Вона вказала на велику зелену рівнину неподалік, куди вони ввійшли, і здавалося, що їхні думки перенеслися в той історичний день, коли Аполлоній виголошував звернення до жителів Ефесу в тихому місці гаю. Вони побачили довговолового бородатого філософа в довгому білому полотняному одязі, який навчав принципам безсмертної душі. Вони свідомо спостерігали, як філософ зупинився на середині своєї промови і зазирнув усередину власного розуму, ніби в ту саму мить він був свідком події у далекому місці. Вони почули, як він сказав: «Убийте тирана, боги вимагають справедливості», а потім послухали, як він пояснював свої загадкові слова: «Тирана Доміціана вбили сьогодні в Римі». Свідки дивної поведінки мудреця чекали перевірки його висловлювання. Звістка надійшла, і люди зрозуміли, що мудрець був не тільки мудрим, але й що він отримав істинне одкровення від богів.

«Дякую», — сказав Аполлос зі сльозами на очах. Нарешті йому було даровано бачення Аполлонія в образі грецького філософа першого століття. Він подивився на Симона й Назара. У них теж були сльози на очах. Слова «дякую» були ледь чутними, оскільки вони також висловлювали свою сердечну вдячність.

Решту дня ця четвірка блукала від місця до місця в межах великого Ефеського комплексу. Більшість залишків будівель, як-от Бібліотека

Цельса, були побудовані за часів Аполлонія, тому Аполлос і Софія не були особливо уважні до фрагментів фактичної інформації, яку Назар намагався повідомити. Однак Софія була вражена статуєю її тезки Софії, яка представляє мудрість як одну з чеснот, на фасаді бібліотеки. Аполлос міг бачити лише постать Аполлонія у своїй свідомості, коли він ішов Мармуровою дорогою. Біля входу в Пританейон, де зберігався вічний вогонь міста, Саймон розважався найбільше: на мармуровій плиті він побачив рельєф із зображенням оголеного Гермеса з надколотими та обламаними обличчям та інтимними частинами; Симон зауважив, що іконоборці всіх епох спотворили й знищили те, чого вони не розуміли. До пізнього дня група вже майже не могла ходити. Тієї ночі всі добре виспалися.

«Сьогодні у мене для вас сюрприз», — оголосив Назар, розбудивши гостей. Сонце ще не пробилось крізь хмари на східному горизонті. «Я не лише запланував для вас поїздку на Самос; Я також зміг спланувати поїздку на острів Патмос на завтра». Звісно, гості не збиралися заперечувати проти мудрих планів Назара від їхнього імені.

Щойно вранці пором вийшов з гавані Кушадаси, як Аполлос почав розповідати життя Аполлонія своєму духовному предку Піфагору: «Аполлоній протягом усього свого життя вважав себе ні більше, ні менше, ніж філософом-піфагорійцем. Як і Піфагор, він утримувався від будь-якої м'ясної дієти, вважаючи, що це принесе йому користь у спілкуванні з мудрістю богів; він жив життям у дусі Піфагора, шукаючи насамперед скарбів розуму й душі, а не земних благ; і він мандрував слідами Піфагора до Єгипту, Персії, Греції, Індії та інших місць, щоб зібрати, як бджола, нектар мудрості з стародавніх шкіл таємниць. Обидва чоловіки мали надзвичайний дар синтезувати мудрість, яку вони зібрали, у філософський спосіб життя, який дозволив їм вийти за межі смертного і піднятися в царство Безсмертних».

«Що мене найбільше вразило в житті Піфагора, — перервав його Симон, який відчував, що має щось не менш важливе, щоб розповісти, — так це те, що піфійський оракул у Дельфах передрік йому стати наймудрішим з людей, перевершивши навіть Соломона в мудрості. Тому його назвали Піфагором, на честь піфійської пророкиці Аполлона. Він нібито був першою людиною, яка назвала себе філософом, тому що він не претендував на знання остаточної істини,

як мудрець; він просто намагався через любов до мудрості з'ясувати, що таке таємниці життя».

«Ці таємниці досліджувалися в кожній школі таємниць, що існувала за п'ять століть до того, як Аполлоній прибув, щоб удосконалити їх», — втрутилася Софія, яка хотіла розширити тему містерій. «Піфагор був посвячений в таємниці Ісиди та Гермеса в Єгипті, де він навчився принципам геометрії, які були вдосконалені в піраміді; він був посвячений в таємниці Адоніса, вмираючого і воскресаючого бога, у Фінікії та Сирії, де він навчився науки про цикли та числа; він був посвячений у таємні знання халдеїв у Вавилоні, де він оволодів наукою астрономії та мовою зірок; він був посвячений у Великі Елевсинські містерії Греції, де він дізнався про сходження душі з духовного світу в матеріальний, що уособлено в історії про сходження Персефони в підземний світ; він був посвячений в таємниці брахманів в Індії, де його познайомили з повною наукою про душу; він був посвячений в перські та ассірійські містерії, де він дізнався про віки людини, які символічно зображує майстер Зороастр, і про велике колесо зодіаку і всесвіту, як символічно зображено пророком Єзекіїлем; і, нарешті, він був посвячений в месіанські таємниці в школі пророків на горі Кармель, де жили ессеї».

«Що я, скромний смертний, можу сказати після таких мудрих промов?» — сказав Назар, поставивши слушне риторичне запитання. «Все, що я знаю про Піфагора, це те, що він викладав священну науку про числа і що він був теологом священного Єдина; Єдина була відома як Монада, яка по суті була Все. Ця Монада була найвищим розумом, поширеними скрізь; і оскільки воно було Єдиним, його тіло мало бути колом, яке включало в себе все, що в ньому. І всі ми — маленькі точки або мініатюрні монади, що кружляють всередині великої Монади. Мені подобається простота цієї концепції. Мені також подобається символ святого тетрактису — десять крапок — повне число, що охоплює всі числа; краса того, що єдність 1 і подвійність 2 поєднуються з трикутним 3 і квадратом 4, щоб створити 10 — це архетип, який є вічним. І останнє, але не менш важливе, відкриття п'яти твердих тіл, які відповідають п'яти основним елементам Всесвіту, — це демонструє універсальний розум. Особливо, дозвольте мені додати, відкриття додекаедра, священного плану Всесвіту в межах дванадцяти зодіаку — це просто божественно».

«І не забувайте про дванадцять звивин людського мозку, — додала Софія, — які пливуть у водах шлуночків, як ми пливемо в цьому морі».

«Це було дивовижно», — сказав Аполлос, який хотів похвалити чудову промову Назара. «Мені здалося, що я слухаю, як маестро Сальваторе Д'Аура розповідає про єдність життя. Він сказав, що Бог є Все. А природа Бога – всеприсутність і всезнання. Тому, природно, ця єдність має бути поширена по всьому всесвіту і включати нас».

«Отже, ми маємо єдину теорію поля фізиків, — вніс Симон, — що робить єдиний постійний атом порівняним з концепцією Монади».

«Вам доведеться зберегти решту розмови на пізніше», — оголосив Назар, коли з'явилася гавань міста Самос. «Нам потрібно підійти до машини і підготуватися до висадки».

Назар доїхав на своєму Fiat до центру столиці, показавши їм єдину данину данини стародавнього філософа: площу Піфагора. У центрі площі була статуя мармурового лева на постаменті, звідки відкривається вид на природну гавань.

«Знак Лев, — тлумачила Софія, — символ посвяченого в стародавні сонячні таємниці».

«Місце, де жив Піфагор, знаходиться на іншій, південній стороні острова, у Піфагоріоні», — розповідав Назар. «Піфагоріон був побудований на руїнах стародавнього міста Самос. Я відвезу вас туди. Це лише вісім миль на південний захід звідси. І я покажу тобі квартиру, в якій ми залишимося на ніч».

«Ми живемо в квартирі?» — запитав Симон із здивованим виразом обличчя.

«У мене є друзі та зв'язки на цих островах», — пояснив Назар. «Ми зупинимось у найкрасивішому місці Піфагоріона, звідки відкривається вид на блакитні води Егейського моря. У такий ясний день, як сьогодні, не відрізниш небо від моря — все блакитне».

Не минуло й години, як Назар під'їхав на пагорб до готелю Astra Village (Астра Село). З балкона свого просторого мезонета вони побачили мальовничий порт Піфагоріон і блакитний краєвид, який обіцяв Назар.

У другій половині дня Назар відвів їх до сусідніх стародавніх руїн Храму Гери, об'єкта Всесвітньої спадщини. Коли вони йшли стародавнім Священним шляхом до святилища, Софія сказала чоловікам, що Гера (Юнона) була дружиною Зевса, що символізує душу, з'єднану з Вищим Я. Це звучало занадто езотерично, тому вона підійшла до теми з іншого рівня: «Гера була в основному богинею шлюбу, — пояснила Софія, — тому молоді дівчата вважають за краще бути нареченими червня, місяця, названого на честь Юнони (Гери). Оскільки вона є духом-захисником жінок, Гера спостерігає за п'ятьма етапами їхнього життя, коли вони переростають з дівчини в наречену, потім переростають із коханки до матері, яка виношує дітей, і, нарешті, припиняє свою працю, коли вони стають вдова. Греки ототожнювали ці етапи з молодим місяцем, першою чвертю або зростаючим місяцем, повним місяцем і останньою чвертю або місяцем, що спадає; і я ризикнув би сказати, що темний місяць був, коли вони проходили менопаузу».

Чоловіки сміялися зі згадки Софії про менопаузу, особливо Назара, який був дуже знайомий з тим періодом у житті своєї дружини. Коли вони прибули до руїн, то помітили одну колону, яка стояла серед відновлених фундаментів, що окреслювали місце, де колись стояв найбільший храм Греції, пам'ятник на честь народження Гери.

«Я була б вдячна, якби ви, чоловіки, дали мені приватну хвилинку з богинею», — закликала Софія. «Це жіноча святиня, а образ Гери — таємниця, яку може побачити тільки жіноча інтуїція». Чоловіки пішли бродити серед кам'яних стін фундаменту різних пам'ятників, які колись становили вражаюче святилище Гери.

Софія підійшла до місця, де великий віттар вітав жінок різного віку. Вона стала на коліна біля віттаря й заплющила очі. Лагідний вітерець проніс її обличчя, а на голову впав легкий дощ із круглої хмаринки на небі. Вона уявила, як лагідне материнське обличчя посміхається на неї. Обличчя поступилося місцем великому аурическому яйцю, яке відкрилося і показало наречену, що з'явилася; наречена була одягнена в біле весільне вбрання, а обличчям нареченої було обличчя сяючої

Софії. Наречена повільно перетворювалася на майбутню матір. Кульмінацією бачення стало те, що мати Софія тримала на руках новонароджену дитину.

Софія встала і підійшла до Аполлоса. Вона взяла його за руку й нахилилася, щоб прошепотіти йому щось на вухо. Аполлос зупинився і обняв її, запевняючи, що буде з нею в хороші та важкі часи, щоб допомогти їй реалізувати своє бачення. «Я буду з тобою через усе», — прошепотів він їй на вухо.

«Чи готові ми піднятися на гору, щоб відвідати печеру Піфагора?» — запитав Назар. Гості погодилися, не промовляючи. «Я міг би також повідомити вам, що нам доведеться піднятися приблизно на 300 метрів скелястою стежкою до печери, яка знаходиться на східному схилі гори Керкіс».

Коли вони їхали серцем острова — через виноградники, оливкові гаї та вічнозелені ліси — до західної сторони острова, Назар розповів легенду про найвищу гору Самос, яка піднялася на 1440 метрів у небо: «Морські моряки кажуть, що у штормові ночі, коли вони повертаються додому з важкого робочого дня на морі, і важко розгледіти, куди пливе човен, вони дивляться на гору Керкіс як на провідний маяк. Кажуть, що вершина гори сяє, як маяк. Незважаючи на те, що гору огортає туман або хмара, вони все одно бачать це провідне світло, що просвічує крізь нього. Кажуть, що світло на вершині — це дух їхнього рідного сина Піфагора, наймудрішої, а отже, найсвітлішої людини на землі».

В кінці дороги, неподалік мальовничого міста Маратокампос біля підніжжя гори, Назар припаркував свою машину й показав своїм гостям, що решту шляху їм доведеться пройти пішки. Вони піднялися стежкою повз мальовничий водоспад, який, здавалося, витікає з вершини гори в глибокий басейн. Аполлос скуштував води й оголосив, що її можна пити. Софія випила жменю, як і Назар, але обережний Симон утримався.

У печері був металевий прут, встановлений по всій ширині входу, щоб перешкодити входу в глибину. «Ми можемо пройти трохи, поки вона не впаде», — порекомендував Назар. Вони пройшли за ним кілька метрів, а потім сіли півколом, обличчям до отвору на схід. Тиша в печері ввела їх розум у подібну медитативну тишу. Аполлос дозволив

своєму розуму міркувати про нагороди, які перераховував Аполлоній, від того, що він був піфагорійцем: велич душі, знання богів, швидкість сприйняття та усвідомлення безсмертя. Софія розмірковувала над остаточним таємним вченням Піфагора — про те, що долею людини було функціонувати в тілі одухотвореного ефіру, який існуватиме поряд із фізичною формою. Розум Симона, здавалося, геометризував різні принципи Піфагора, починаючи з точки, яка розширювалася в лінію, утворюючи поверхню твердої форми. Назар продекламував подумки афоризми Піфагора, які вивчив ще в школі: Ходи нечастими стежками, бо там тебе чекає мудрість; найкраще шанувати мовчання, бо воно золоте; обожнюйте звук гармонії в природі, бо це дасть вам відчуття порядку у Всесвіті; пам'ятайте, що людське тіло є священним для сонця і місяця, тому обов'язково годуйте душу так само, як і тіло.

У глибині чотирьох споглядальних розумів, здавалося, що таємничий універсальний розум дає відчутну свою присутність. У цьому величезному розумі золоті вірші Піфагора лунали впродовж віків, і тепер ці вірші лунали в умах кожного, що був налаштований на думки Піфагора: «Нехай розум, дар божественний, буде вашим найвищим провідником; тоді ви зможете відокремитися від тіла і витати в духовному ефірі; тоді ти будеш нетлінним, божеством, а не смертним». Коли четверо піфагорійців вийшли з печери, вони знали, що спілкувалися з мудрістю Піфагора.

Наступного дня вони поїхали на поромі до острова Патмос, який, як виявив Аполлос, був найпівнічнішим островом Додеканесу — ланцюга з дванадцяти островів біля південно-західного узбережжя Туреччини. Він згадав, як бачив це як точку в океані космосу з літака. Пором приземлився в Скалі, гавані невеликого вулканічного острова, що мав форму морського коника. Край гавані виблискував у променях ранкового сонця блискучими білими будівлями міста.

— Скала, — замислено сказав Симон. «Звучить так, ніби це походить від *scala coeli*, сходів у рай».

«Це цілком може бути так, — повідомив Назар, — адже на цьому острові є сходи до центральної точки — Священного гроту».

Назар проїхав на південь повз білі будівлі портового містечка й піднявся на звивистий, вкритий соснами пагорб, до краю невеликого

містечка Хора, що оточував нижні схили величної фортеці-монастиря. Назар сказав їм, що алеї, схожі на лабіринт, біля підніжжя монастиря були занадто вузькі, щоб проїхати, тож він припаркував свою машину, і вони пройшли решту шляху повз побілені будинки до масивних коричневих стін монастиря, що увінчували нижню частину гори. Вища вершина піднімалася до найвищої точки на острові далі на південь від середньовічного укріплення.

— Цю споруду, схожу на замок, видно майже з кожної частини острова, — сказав Назар, сповільнюючи крок, щоб перевести подих. «Монастир був побудований на руїнах храму Артеміди-Діани. Цей острів, згідно з міфологією, збереженою стародавніми джерелами, був подарований Зевсом його дочці Артеміді, і спочатку він називався Літой. Літоїда було оригінальним ім'ям Артеміди, бо вона була дочкою Літо; так чи інакше, острів був названий на честь Артеміди. Існує також легенда про те, що острів затонув, а потім Артеміда підняла острів з моря на поверхню за допомогою свого брата-близнюка Аполлона».

Незабаром паломники до святині дійшли до церкви Апокаліпсису, яка знаходилася на схилі під монастирем. У глибині церкви була мета їхнього паломництва на острів: печера, за переказами, де апокаліптичне видіння мав святий Іван, улюблений учень Христа. Табличка ліворуч від входу проголошувала традиційне місце: СВЯТА ПЕЧЕРА АПОКАЛІПСИСУ, «Я Бував НА ОСТРОВІ ПАТМОС». (Арос. Чар. А,9) Вони спустилися тридцятьма сходами до дверей Священного гроту, над яким була намальована сцена, на якій св. Іоанн дивиться на небо, коли диктує своє видіння своєму учневі-писцю Прохору.

«Схоже, що святий Іван мав свій переписувач так само, як Аполлоній мав Даміса своїм писарем», — прошепотів Аполлос Софії, коли двері відчинив монах, одягнений у традиційну чорну рясу грецької православної церкви.

Це священний грот, де Іоанн написав Апокаліпсис або Книгу Одкровення», — сказав білобородий монах, вітаючи паломників у освітленому свічками інтер'єрі. Невелика за розмірами печера мала глибину чотири метри і низький звис. З півночі на південь простягалася тріщина в скелі, поділяючи скелю на три частини. «Тріщина в скельній стіні, яку ви бачите перед собою, вважається проходом на небо, через

який святий Іван почув голос Господа, що відкриває божественні таємниці. Святий Іоанн тримав голову біля щілини в стіні, щоб почути, що йде з іншого боку, з небесного світу».

«Я думав, що провидець Патмоса бачив це видіння, коли він був у сплячому трансі», — сказав Аполлос, сподіваючись отримати розумне пояснення різних традицій. Він подумав про провидця двадцятого століття на ім'я Едгар Кейсі, який давав читання,, перебуваючи в трансівому стані.

«Великому візуалізатору, як ми його символічно називаємо, — сказав монах, — було велено написати те, що він бачив або візуалізував своїм духовним зором. Ви можете побачити, що ми зберігаємо цю традицію, маючи червону книгу на білому полотні, яка спирається на поглиблення в стіні, де святий Іван записав свої видіння». Він показав їм об'єкти з одного боку печери розміром із кімнату.

«Ми називали його Іваном Одкровенням, — сказав Симон, — через його одкровення про кінець світу».

«Я б назвала його Оракулом стародавніх таємниць», — сказала Софія, яка згадала свій досвід оракула в Дельфах, передаючи езотеричний Ключ Посвяченим Аполлонія. «Апокаліпсис насправді є блискучим поєднанням усіх стародавніх таємниць».

«Який Великий Богослов привіз із давніх релігійних центрів відомого світу», — додав Назар, згадуючи, що розповіла Софія про подорожі Піфагора до країн, де були закріплені таємниці.

«І яке було передане від майстра Піфагора до учня Аполлонію», — підсумувала Софія.

«За нашим переказом, — продовжив білобородий чернець, який повернувся з почесних об'єктів, — св. Імператор Доміціан вважав Іоанна безсмертним богом, засланий на острів Патмос у 95 році нашої ери». Аполлос хотів сказати ченцю, що Аполлоній зник з двору Доміціана в 92 році нашої ери, щоб довести своє безсмертя, і після цього філософа вважали у вигнанні, тому що він більше ніколи не повертався до Риму.

«Хіба не було переказу, що Іоанн помер в Ефесі, коли його вигнання закінчилося після вбивства Доміціана?» — запитав Назар, у якого було спогади про видіння, яке Софія показала в театрі в Ефесі.

«Насправді є дві традиції щодо смерті Святого Іоанна», — сказав добрий і терплячий монах, який був готовий відповідати на будь-які запитання. «В одній традиції говориться, що він похований під базилікою Святого Іоанна в Ефесі, або сучасний Сельчук; інша традиція каже, що він зник або вознісся на небо». Аполлос хотів сказати йому, що Аполлоній, як кажуть, також помер в Ефесі, де його відвідували дві служниці, в той час як інші повідомлення говорили, що він увійшов до храму і зник.

«Хіба не існує переказу, що Улюблений Учень залишиться на землі до повернення Христа?» — запитав Симон, який був знайомий з посиленням на Біблію та легендою в останньому розділі Євангелія від Івана, яке багато біблісти вважали додатком з іншого джерела. Симон читав священні твори бібліотеки Наг Хаммаді, особливо Пістіс Софії, де Спаситель залишався з учнями протягом одинадцяти років після свого духовного вознесіння, навчаючи їх усім таємницям у приватному середовищі.

«Це таємниця, на яку я не можу відповісти», — зізнався монах, зморщивши чоло. Аполлос хотів сказати йому, що Аполлоній був улюбленим учнем Піфагора і досі живе на землі у священних Гімалаях. «Я дозволю тобі самостійно поміркувати над таємницями Священного гроту». Старий монах зайшов у куток печери й тихо помолвився перед іконою Христа, що на престолі, — кульмінацією видіння провидця з Патмосу.

Аполлос мовчки сидів на маленькій лавці біля Софії. Назар сидів із Симоном на іншій маленькій лавці. Кожен з них споглядав таємницю печери по-своєму: Аполлос бачив печеру як оселю священного вогню біля основи спинного мозку, який символічно зображувався як ангел Ефеської церкви в Апокаліпсисі, і він візуалізував сходження червоного полум'я на його трон в Шишковидній залозі в мозку; Софія бачила печеру місцем вигнання безсмертної душі, а метою душі було подолати смертний Патмос і знову піднятися, як орел, у висоту безсмертних; Назар бачив печеру місцем духовної темряви й невігластва, і він напружив слух, щоб почути божественний голос, що

говорить крізь щілину в стіні його розуму, і побачити, як світить освітлювальне світло розуму; Симон бачив печеру як алегоричну печеру Платона, де людський розум бачить лише тіні живих істот на стіні печери, а не справжні образи у світі світла.

Коли четверо паломників досягли монастиря Св. Іоанна на вершині пагорба пізніше того дня, вони побачили найвищу гору острова на півдні. Гора Святого Іллі, християнізована версія колишньої назви гори Геліос, піднялася на висоту 888 футів.

«Ілля, або Геліос, — це ім'я, яке означає обитель бога Сонця Феба або Сяючого, Аполлона», — сказав Назар, показуючи на давню священну обитель бога Сонця.

«Аполлон успадкував від Геліоса роль бога сонця», — сказав Симон.

«Аполлон втілює ідеал, до якого прагне людина», — сказав Аполлос.

«Смертна людина, що стоїть у своєму внутрішньому сонці божественності», — додала Софія.

Здавалося, що гора купалася в яскравому світлі, коли сонце пробивалося крізь хмарне небо й просвічувало своїми довгими кутастими променями боки храму Аполлона.

Тієї ночі, коли Аполлос намагався заснути в готелі «Адоніс» у Скалі, він постійно бачив образ Діани, богині місяця, та Аполлона, бога сонця, що кружляли в його свідомості, як дві сфери, і здавалося, ніби місяць безперервно намагався наздогнати сонце. Зразу йому якось вдалося сповільнити рухи двох тіл і він побачив, як місяць зливається з сонцем. Нарешті він зрозумів таємницю близнюків, Артеміді та Аполлона, які насправді були смертними і безсмертними аспектами окремої монади.

Симон, який також намагався заснути, постійно бачив, як вмираючий і воскреслий бог подорожує півкулею його розуму; він бачив, як сонце вмирає під час зимового сонцестояння, коли сонце заходить на західному небі, і він бачив, як сонце народжується під час весняного рівнодення, коли сонце сходить на східному небі. Його розум все ще був спантеличений питанням про смерть Аполлонія. Аполлос наполягав, що Аполлоній не помер, а був перевезений до Індії, щоб

жити з Безсмертними. Софія пообіцяла, що його незрозуміле питання буде вирішено в Ефесі. Він уже бачив те саме спроектоване гіпнотичне бачення Аполлонія, яке бачили Аполлос і Назар. Тим не менш, він все ще був налаштований скептично, і він не був переконаний ні в безсмертя душі, ні в безсмертя Аполлонія.

Проте, коли на східному горизонті спалахнув світанок, Симон кинувся до кімнати, в якій жили Аполлос і Софія, і голосно постукав у двері. «Софія, ти була права!» — сказав Симон, коли відчинили двері, щоб впустити його. — Аполлос, тепер я вірю тобі. Аполлоній декламував мені дивовижні вірші про душу».

«Які вірші він вам декламував?» — запитав Аполлос.

Симон переказав те, що почув дослівно, так само, як інший чоловік часів Аполлонія переказав пророцтво:

«Душа безсмертна, і вона не власна власність, а Провидіння,
І після того, як тіло змарніється, як швидкий кінь, звільнений від слідів,
Він легенько стрибає вперед і змішується з легким повітрям,
Ненавидячи заклинання суворого і болісного рабства, яке воно пережило».

(Життя Аполлонія, книга VIII, гл. XXXI, с. 405)

----- X X X X X X X -----

Протягом наступних п'яти місяців Джошуа щодня йшов за Ісааком до Котела (Західної стіни). Ісаак переконав Джошуа залишитися з ним у його двокімнатній квартирі в одному кілометрі на захід від Старого міста. Коли Ісаак сказав йому: «Я навчу тебе читати й писати іврит», Джошуа зрозумів, що бажання всього життя було в його досягненні. Він

завжди хотів вивчити свою «рідну мову», як називала її мати. Джошуа погодився продовжити своє перебування в Ізраїлі за однієї умови: Ісаак повинен дозволити йому оплатити його частину витрат на проживання та харчування.

Залишатися з Ісааком було додатковою перевагою: рабин був добре обізнаний у прихованій мудрості неписаної традиції іудаїзму, відомої як Каббала (Кабала).

«Існує легенда, що таємну науку написав Авраам, який приніс мудрість небес зі своєї батьківщини в Месопотамії та таємниці єгиптян, коли спустився до Єгипту», — навчав Ісаак. «Однак коріння таємних вчень, ймовірно, сягають ще до часів допотопного патріарха Еноха, який подорожував по семи небесах, щоб отримати мудрість віків. На мою скромну думку, я думаю, що рабин Акіба зібрав усю приховану традицію та зафіксував її в письмовій формі до того, як римські сили просунулися, щоб повністю знищити єврейську цивілізацію у другому столітті».

Джошуа було важко зрозуміти складні поняття нових слів, які він почув уперше: Айн Соф, Сефірот, Кетер, Хохма та багатьох інших. Сефірот був символічним Деревом Життя з десятьма символічними сферами, що представляють сутність людини і всесвіту: Корона (Кетер), Мудрість (Чохма), Розуміння, Милосердя, Суворість, Краса, Перемога, Слава, Фундамент і Царство. Потім були чотири світи, які, здавалося, представляли чотири плани існування: (1) Ацилут, Світ Еманаций або причинний площина існування; (2) Брія, Світ Творіння або ментальний площина існування; (3) Єціра, Світ Формування або астральний площина існування; і (4) Асія, Світ Субстанції або фізичний площина існування.

Ісаак намагався спростити вражаюче відображення абстрактних ідеограм, які він написав на папері, намалювавши чотири концентричні кола.

«Ви бачили плоский зріз дерева з кільцями росту, чи не так?» — запитав Ісаак. Джошуа ствердно кивнув. «Тепер, якщо ви уявите собі Дерево Життя з сорока кілець, ви можете побачити, як кожне з кілець представляє швидкість вібрації, що виходить із вічного стану буття, відомого як Айн Соф, Вічний. Вібрації десяти зовнішніх кілець

належать до еманаций, які походять з нематеріальних сфер божественних імен, починаючи з Ехейе (перша корона, або Я Є). Ці десять зовнішніх кілець, по суті, є корінням великого Дерева Життя, вони також є головою і тілом Адама Кадмона, прототипу Великого Небесного Людини, який стоїть однією ногою на землі матеріального всесвіту і з друга нога на морі космічного простору».

«Я бачив його, — вставив Джошуа, який раптом згадав образ архетипової Універсальної Людини, — але я не знав, що його звать Адам Кадмон».

«Де ти його бачив?» — запитав Ісаак, на обличчі якого був недовірливий погляд.

«У печері Іллі на горі Кармел», — відповів Джошуа, згадуючи свою першу зустріч зі своїм ангельським провідником Біною.

При захопленій думці про Біну в його свідомості відбулася раптова трансформація, і він не почув наступне запитання, яке поставив Ісаак: «Як він виглядав?»

Натомість він побачив, як сяюче обличчя Біни матеріалізувалося в його розумі, і почув, як вона м'яко сказала: «Ти збирався розповісти мені про свій сон, який тобі приснився в печері Іллі». Він бачив, як розповідає їй про величезну істоту, яка, здавалося, простягається від землі до небес.

"Як він виглядав?" — повторив Ісаак, у голосі якого прозвучав роздратування від раптового впадіння Джошуа в стан несвідомості. Він простягнув руки й потряс Джошуа, щоб усвідомити його оточення.

— Він, я, — заїкався Джошуа. «Мені шкода. Чи можете ви повторити це запитання?»

«Я запитав, як він виглядав?» — повторив Ісаак, який був збентежений несподіваною поведінкою Джошуа.

У нього була довга біла борода, а навколо його талії була сонячна система з кільцями орбітальних планет», — відповів Джошуа, чий спогад про усвідомлений сон був яскравим і ясним. «У руках він

тримав круглий диск, який обертав навколо верхньої частини тіла, і на диску було дванадцять зображень, найвидатнішими були людина, лев, віл та орел».

«Меркаба, колісниця Ягве», — пробурмотів Ісаак до себе, впізнавши колесо зодіаку та кругову сонячну систему, відчутні фізичні прояви нематеріальної духовної реальності.

«Запитай його про Метатрона», — прошепотіла Біна на внутрішнє вухо Джошуа. Джошуа було приємно знати, що вона все ще біля нього.

«Що ви можете сказати мені про Метатрона?» — спитав Джошуа, дотримуючись вказівок свого внутрішнього голосу.

Де ти чув це ім'я? — запитав Ісаак, у якого пробудилася цікавість.

— Спочатку ти розкажи мені про Метатрона, — обережно відповів Джошуа, — потім я розповім, як я почув це ім'я.

«Метатрон — це ангел Господа, Князь Божественної Присутності», — сказав Ісаак, підозріло дивлячись на Джошуа. «По суті, він є відображенням першої корони, Ехейе, Я Є. Таким чином, він є головою або вінцем другого світу або плану існування, світу десяти творчих розумів або архангелів, які є відображенням десяти божественних імен у першому світі. Метатрона називають меншим ЯХВХ (Яхве), тому що він є Сином, який відображає Батька. У єврейському Апокаліпсисі Еноха є історія про якогось анонімого чоловіка, яким, як вважають єврейські вчені, був Єлисей бен Абуя, і цей чоловік увійшов у рай і побачив Метатрона, що сидить на троні з короною на голові, і подумав, що їх було двоє боги на небі. Цю людину потім назвали єретиком».

«Чи може Метатрон бути відображенням Адама Кадмона, архетипової Універсальної Людини?» — запитав Джошуа, сподіваючись продовжити поглиблене вивчення теми.

«Безумовно, — стверджував Ісаак, — адже весь процес творення від духу до матерії проходить чотири стадії, а архетипна або причинна стадія, яка, до речі, представлена божественним вогнем, відбивається в кришталеві чистій воді творчої або розумової стадії. Об'єднані сили причинного (вогонь) і ментального (вода) світів віддзеркалюються вниз

у повітряний формуючий або астральний світ. У цьому астральному світі знаходиться Меркаба, або колісниця Ягве, яка є невидимим всесвітом колеса Зодіаку і сонячного Сина Божого як вінця або царя цього світу, що здійснює свою подорож через усі знаки зодіаку. Останнім і найменшим у масштабі еманцій і вібрацій є фізичний світ, де Син Людський здійснює свою подорож матеріальним світом».

«Отже Адам Кадмон стає Метатроном, який стає Сином Божим, який спускається на землю як Син Людський», — постулював Джошуа, чия голова відчувала, ніби розколюється на маківці.

«І якщо ви перевернете цей процес, — сказав Ісаак, розпочавши хід думок, який буде зайняти їх протягом наступних тижнів, — тоді ви отримуєте історію Еноха, допотопного патріарха, який піднявся на небеса і став Метатроном».

«Тепер моя черга розкрити вам своє джерело», — сказав Джошуа, помітивши, що Ісаак терпляче чекає відповіді на своє запитання. «Мій ангел Біна сказала мені запитати вас про Метатрона».

«Біна?» — запитав Ісаак, щохвилиною дедалі більше дивуючись. «Божественна Мати — це ваш особистий провідник, ваш ангел?»

Джошуа більше не міг стримуватися. Він сів на підлогу, схрестивши ноги, і заплющив очі. Він глибоко вдихнув. Він звернув свою увагу на божественне око, через яке він побачив, як вогняна колісниця підіймалася через його хребет, аж до черепа і виходила через маківку.

«Ось тут ти маєш сказати: Батьку мій, Батьку мій, колісниця Ізраїлю та його вершники», — посміхнулася Біна по-своєму дотепно.

Напруга в тілі Джошуа розвіялася від звуку заспокійливого голосу Біна. Тиск в його черепі вщух, і він почував себе абсолютно невимушено в тиші свого медитативного розуму. Єдине, що він побачив, це колісниця, в якій він сидів разом з Біною. На чотирьох колесах колісниці було написано чотири літери (Y, H, V, H), чотири стихії (вогнь, вода, повітря, земля) і чотири істоти (лев, орел, людина, віл).

«Куди ми їдемо на цій колісниці?» — спитав Джошуа, який не відчув жодного руху.

«Ніде і скрізь», — таємниче відповіла Біна. «Пам'ятайте, ви – центр свого власного всесвіту. І царство всіх небес або вимірів існування перебувають у тобі. Маючи це на увазі, ви станете провидцем, тим, хто внутрішнім духовним оком бачить у всіх напрямках одночасно».

«Що я буду дивитися?» — нетерпляче запитав Джошуа.

— Тримай коней, — засміявся Біна, яка веселилася з Джошуа. «Ви побачите життя, коли ви були – або я можу сказати, з точки зору Вічного Тепер, ваш аспект як – Еноха, сьомого патріарха».

Відразу здавалося, що Меркаба (колісниця) завібривала з такою швидкістю, що змогла увійти в причинний світ, де колесо життя існувало у всіх його нескінченних можливостях, а основи всіх творінь лежали у формі насіння. З точки зору Джошуа, він миттєво побачив усі світи — вищі й нижчі, надземні й інфернальні — у нескінченному полі світла. Одна точка світла випромінювала в межах зору Ісуса Навина і матеріалізувалася як допотопний патріарх Енох.

Енох сидів у своєму домі й писав про бачення інших світів, які він бачив. Люди називали його небесним книжником, бо він стверджував, що провів шістдесят днів на небі. Джошуа дивився через плече писаря, коли той писав про знання й розуміння інших світів, які він отримав:

Мене підняли на місце, яке мало вигляд палаючого вогню. (Джошуа відчув, як пекучий вогник протікає через його спинний мозок). Мене перенесли на гору, вершина якої сягала неба. (Джошуа уявив, як душа піднімається до вершин свідомості в голові). Я прийшов до річки, яка, як вода, текла з вершини гори до великого моря. (Душа сприйняла спинномозкову рідину, яка спускалася з резервуара в головному мозку і спорожнялася в море родових органів). Я оглянув великий камінь, що підтримував краї землі. (Душа зазирнула всередину, щоб побачити божественне око, яке було основою для бачення реальності). Я спостерігав за стежками ангелів. (Душа усвідомила планетарних духів). Я бачив сім зірок, подібних до великих палаючих гір, серед яких жили духи. (Джошуа зрозумів, що провидець знає про сім духовних чакр і величезні нервові сплетіння всередині тіла). Я був свідком того, як ангели — Гавріїл, Рафаїл, Михаїл та інші — живуть разом із духами людей. (Джошуа бачив, як божественні духи керують і спостерігають за

життям і розумом ефірних центрів людини). Я дивувався, чому сім небесних зірок були зв'язані в пустельному місці страждань. (Душа спантеличена стражданням, яке виникає у фізичному тілі через цереброспінальну систему). Я прибув у чудове місце, де душі померлих чекали суду. (Єлисейські поля або рай сприймається як вимір, де терези справедливості визначають майбутній стан душі). Я бачив сім гір, які були оточені ароматними деревами, а на вершині гори був трон, на якому сидів вічний Цар. (Провидець насолоджується красою внутрішнього Едемського саду в його хребті, і він дивиться вгору, до Вищого Я, яке править вічно.)

Джошуа зайняв позицію, щоб ближче придивитися до людини, яку вони називали небесним книжником. Він помітив, що чоловік у мантиї був повністю занурений у свою роботу. Коли Джошуа нарешті підійшов достатньо близько, щоб побачити його обличчя, він побачив світле обличчя юнака.

«Це ти», — прошепотіла Біна, не бажаючи порушувати зосередження молодого посвяченого в таємниці небес. «Тоді ви шукали знання та розуміння таємниць життя. Ви відгородилися від людських очей на п'ятдесят сім років, щоб написати свої триста шістьдесят шість книг про всі знання, які ви здобули в результаті ваших досліджень таємниць природи і небес».

«Це все, що я робив протягом свого життя?» — запитав Джошуа, який продовжував із захопленням спостерігати за молоддю.

У відповідь на запитання Джошуа сцена з книжником Енохом зникла, а на її місці на екрані внутрішньої свідомості Джошуа з'явилася інша сцена: Енох, Ініціатор. Джошуа спостерігав, як старший і мудріший Енох був викликаний голосом його внутрішнього бога, щоб він навчав мудрості, яку він здобув за роки навчання. Енох посвятив синів людських на всі шляхи правильного життя, щоб бути праведними.

Він показав їм усі приховані небесні речі і оберти всіх світил на небі. Він навчив їх рахувати 364 дні і чотири пори року по 91 день. Він відкрив їм таємниці зодіаку і дванадцять воріт (знаків).

«Люди почали стікатися до вас з усіх земель землі, щоб почути мудрість Всевишнього, яка була відкрита через вас», — повідомив

Біна. «Сто тридцять королів і князів зібралися, щоб зробити вас царем, і ви погодилися панувати над ними з мудрістю. Ваше правління миру, справедливості та праведності тривало 243 роки».

«І що потім сталося?» — запитав Джошуа голосом, що вказував на напругу, яку він відчував.

«Що ж, як це трапляється з усіма душами, які приходять на землю, щоб виконати свою місію, — відповіла Біна, — вас покликано додому ваше божественне Я. Усі люди зібралися, щоб отримати від вас благословення, перш ніж ви розлучилися з цим світом. Старійшини проголосили, що ти будеш прославлений у віки за твою мудрість, і вони визначили, що ти — Обраний, викупитель людей із темряви невігластва до світла мудрості».

Джошуа спостерігав за підсумковою сценою свого життя, коли Енох з'явився в його розумі: Енох стояв перед людьми, які прийшли попрощатися з ним, і сказав їм, що все, чого він навчився від Вічного, було на благо всього людства. З невидимого Вічний зробив усе видимим. Енох нагадав людям, що до того, як світ утворився, усі людські душі вже були підготовлені до вічності.

Енох розповів людям про останнє видіння, яке він отримав від Вічного:
«У тиші вашого розуму і в тиші вашої душі — Він там.
При народженні, коли ви відкриваєте очі і бачите світло дня — Він там.
Коли ти бачиш обличчя своєї матері і свого батька — Він там.
У горі, долині, лісі й лузі — Він там.
Під дощем, снігом, блискавками та грому — Він там.
Де ти — Він там.
Крізь весь простір і час — Пісня життя,
Серце Безкінечності і Мудрість віків
будуть перебувати в тобі, з тобою і навколо тебе».

Тоді люди спостерігали, як з ефіру спустився кінь, а Енох сів на коня й поїхав геть. Темна хмара огорнула коня та його вершника, і люди більше не бачили Еноха.

Однак Джошуа розумом бачив піднесення душі Посвятителя на вогняній колісниці. Останнім зображенням, яке з'явилося внутрішньому сприйняттю Джошуа у спалаху просвітлення, був Енох, який сидів на

троні небесних світів як Метатрон. В обличчі Метатрона-Еноха Джошуа впізнав безсмертного Гермеса.

«За сходженням слід піднесення», — зауважила Біна. «Енох прийшов на землю шостого дня місяця Сиван, а пішов він у шостий день Сиван. Це важливо, оскільки Тора була дана людству на сьомий день Сівану. Енох жив 365 років, кількість днів у році, і правив як Сонячний Логос. Він піднявся з гори Морія, пагорба храму в Єрусалимі, щоб стати меншим ЯХВХ, Князем Божественної Присутності. Тепер ви знаєте природу Адама Кадмона, Бога в людині, правителя і центру вашого всесвіту».

Джошуа відкрив свої фізичні очі. Ісаак сидів на стільці перед ним.

"Де ти був?" — стурбовано запитав Ісаак, коли побачив, що Джошуа нарешті відкрив очі.

«Я пішов до часу перед потопом і побачив Еноха», — відповів Джошуа, витягнувши своє тіло. «Як довго мене не було?»

«Вас не було сім годин», — відповів Ісаак.

«Здавалося, що мене не було цілу вічність або принаймні 365 років», — прокоментував Джошуа, згадуючи кількість років, які Енох провів на землі.

«Розкажи мені все, що ти бачив», — закликав Ісаак, який починав вірити, що Джошуа був справжнім провидцем.

Джошуа розповів йому саме те, що він бачив, чув і переживав своєю душею. Коли він закінчив розповідати всю історію своєї подорожі до допотопного світу Еноха, він помітив сльози на очах Ісаака.

«Тепер я вірю, що Біна, Велика Мати, дала вам розуміння, бо така природа Біни», — сказав Ісаак крізь сльози. «Як писав мудрий Соломон, мудрістю будується дім, а розумом утверджується».

Ісаак раптом відчув натхнення показати Джошуа те, що він хотів показати йому ще з першого уроку івриту. Ісаак почав писати єврейські літери (справа наліво) з їх числовими еквівалентами:

(5) · (10) ה(5) א(1)   א(200) ש(300) א(1)   ה(5) · (10) ה(5) א(1)
Ahiye   Asher   Ahiye [Ehyeh asher ehyeh]

Потім додав числа слів: $21 + 501 + 21 = 543$.

«Це гематрія для єврейського виразу Я ЕСМЬ, ЩО Я Є», — сказав Ісаак, маючи на увазі вивчення числових еквівалентів букв, щоб знайти приховані значення в словах.

Він продовжував писати ще кілька листів: ה(5) ש(300) א(40).

«Мойсей на івриті пишеться трьома літерами Мем (40), що означає вода, Шин (300), що означає вогонь, і Хе (5), що означає дихання життя», — пояснив Ісаак. «Мойсей, єврейський визволитель, має гематрію 345. Тепер Мойсей (345) є відображенням Я ЕСМІЙ, ЩО Я Є (543). Крім того, якщо взяти два числа 345/543 і додати їх разом $345 + 543$, ви отримаєте 888, число християнського Месії, Іешуа або Джошуа (Ісуса Навина)».

Джошуа був вражений красою букв і цифр, оскільки вони вносили життя і значення в ім'я. Йому все стало зрозумілішим, коли він усвідомив, що носить особливе ім'я, яке має виконати важливу місію.

-----X X X X X X X-----

Павло стояв на вершині Оливної гори і дивився униз на своє призначення: Єрусалим, Місто Миру. Він думав про місію, яку дав йому Еліяху, – зберегти чистоту єврейської релігії та закон Мойсея, вбиваючи теологічний і політичний клин між двома основними партіями. Євреї Храму боролися за самозбереження, залишаючись вірними підданими правлячої династії Іродіан і римських володарів. Євреї королівства боролися за незалежність від римських правителів та їхнього маріонеткового уряду, а також за встановлення месіанського царства на землі. Партія Храму була за мир будь-якими засобами;

партія Королівства була за свободу будь-якою ціною. Павло дуже добре знав партію Храму, бо він був ревним представником їхнього закону та політичної влади, завдаючи хаосу опозиційній партії. Тепер його попросили змінити партію і приєднатися до фанатиків, які тридцять років намагалися повалити римське ярмо.

Коли Павло розглядав перспективу перед ним, його розум проектував образи його щасливої молодості на екран його широкого усвідомлення. Він згадав роки навчання в школі фарисейської секти, присвятивши свій юнацький розум дослідженню Тори та єврейських законів, вчень і традицій. Він також пам'ятав радісні моменти, коли приходив на гору зі своєю сестрою Фібі і грався в гру з іменуванням: Фібі показувала в напрямку споруди або місця і давала підказку, а Павло мав назвати її. Він чув, як її голос говорив: «Я знаю, що ти не здогадаєшся про це – жертву Ісаака». «О, це легко – це гора Морія, Храмова гора», – впевнено відповів Павло. «Гаразд, давайте подивимося, чи знаєте ви це — кістки помазаного», — запитав Павло. «Ти не можеш придумати щось складніше?» — дражнила Фібі. «Це гробниця царя Давида».

Храм, палаци, фортеця Антонія, пам'ятники та ворота – все це займало особливе місце в пам'яті Павла. Саме в храмі він навчився мудрості рабинів і спостерігав за церемоніальними ритуалами священиків. Палац первосвященика Кайяфи у верхній західній частині міста нагадав йому про його першу зустріч із правителями, які найняли його бути своїм примусом і доручили йому притягнути до відповідальності підозрюваних месіанських повстанців. Погляд Павла зупинився на чотирьох вежах горезвісної фортеці Антонія, яка прилягала до Храмової гори з північного боку; тут була в'язниця, куди він привіз полонених підозрюваних. Далі на північ він побачив пам'ятник королю Олександрю Яннею.

Роздуми Павла перервала раптова поява двох чорнобривих чоловіків у довгих сірих мантиях. Павло повернувся до них і сердечно сказав: «Мир вам».

— Мир тобі, незнайомець, — сказав кременезний чоловік середнього зросту.

«Мені здається, ми правильно здогадалися, коли побачили, що ти стоїш тут, що ти був есеєм», — сказав вищий стрункий чоловік. Він подивився на білу мантию, яку одягнув Павло. «Ця біла мантия — очевидна ознака есея».

«Мене нещодавно посвятили в їхню секту», — зауважив Павло. «І чи можу я ризикнути здогадатися з вашої мови та ваших манер, що ви галілеяни?»

— У вас гострий погляд і гострий розум, — сказав кремезний чоловік. "Ти абсолютно правий. А як, дозвольте запитати, вас звати?"

«Я», — на мить завагався Павло, розмірковуючи, чи варто йому розголошувати своє ганебне єврейське ім'я чи ні. «Мене звать Павло з Тарсу».

«Це більше нагадує римське ім'я, ніж єврейське», — грубо прокоментував стрункий чоловік зневажливим тоном.

«Мене на івриті звать Шаул», — зізнався Павло, який вважав, що чесність — найкращий спосіб завоювати їхню довіру.

«Перший цар Ізраїлю пишався б тим, що ти носиш його тезку», — сказав кремезний чоловік. «Мене звати Симеон бар Юда». Він простяг руку дружби.

— А я його брат, Яків, — сказав худий чоловік, також простягаючи руку. «Ми сини Юди з Галілеї».

Обличчя Павла видавало вираз шоку при згадці імені його немезиди, Юди Галілейського, який започаткував антиримський рух, відомий як зелоти.

— Судячи з виразу вашого обличчя, ви, мабуть, чули про повстання нашого батька проти податку, встановленого римлянами під час перепису Квірінія, — зауважив Симеон. "Це правда?"

«Так, це правда», — зізнався Павло. Він довго й уважно дивився в очі Симеону й намагався зрозуміти, з якою людиною він мав справу. «Я Шаул із Тарса, який три роки тому переслідував месіанську секту, яка

намагалася скинути римський уряд. Але після трьох років роботи з ессеями я змінився. Я побачив світло».

«Шаул із Тарса!» — скрикнув Симеон, обличчя якого почервоніло від люті. «Я мав би вбити тебе прямо тут і зараз!» Він схопив Павла за горло обома своїми сильними руками і почав душити.

«Стій, Симеоне!» — втрутився Яків, відриваючи свого сильнішого брата від тіла Павла, що бореться. «Хіба ви не чули, як він сказав, що він змінився? Його немає вже три роки. Він, напевно, навіть не знає, що сталося минулого року під час свята Опрісноків».

Симеон відпустив горло Павла. Павло спіткнувся назад і впав на землю; він хапав ротом повітря. На секунду він подумав, що зараз знепритомніє або почнеться один із нападів, яких він не відчував з тих часів, коли Еліяху врятував його в пустелі. Однак він кілька разів глибоко вдихнув, і його розум прояснився і став ясним.

«Ти чув, що сталося рік тому в Єрусалимі?» — запитав Симеон, коли побачив, що Павло опам'ятався.

Мене немає на світі три роки», — повільно сказав Павло. Він відчував біль у горлі, йому було боляче говорити. Він хотів розповісти Симеону про три роки життя відлюдника з Баннусом, але він присягнувся зберігати таємницю, і йому не було дозволено розкривати будь-які одкровення, які він бачив, або вчення, які він дізнався.

«То ви не чули, що сталося з нашим найстаршим братом Іоанном, коли він намагався очолити повстання проти влади храму, які забруднювали храм і співпрацювали з римлянами, щоб поневолити наш народ?» — недовірливо запитав Симеон. Він думав, що ця новина блискавично поширилася по країні.

«Я був у ізолюваному місці, подалі від усіх відволікаючих факторів світу, щоб я міг зосередитися на духовному житті», — розповів Павло, кажучи лише те, що він вважав правильним про своє життя з ессеями. «Я не чув про вашого брата Йоаннеса. Що з ним сталось?»

«Те саме, що сталося з тисячами наших людей, які насмілилися підняти руку чи голос на верховну владу панів нашого поневоленого

народу – його розіп'яли!» — з болем заревів Симеон. «Йому щойно виповнилося п'ятдесят років. Він був у розквіті сил».

«Він просто намагався здійснити мрію свого батька про встановлення царства Божого на землі та відновлення престолу Давида на нашій землі»,— нарікав Яків.

«Отже, його спіткала та ж доля, що й його батька, і він не зміг вигнати римлян повстанням», — сказав Павло, не висловлюючи жодного співчуття з приводу втрат зелотів.

«Крім того, що нашого батька жорстоко вбили між жертовником і храмом, а нашого брата розіп'яли поза міськими мурами», — розлючено сказав Симеон. «І наслідки смерті нашого батька призвели до вбивства тисяч невинних життів».

«Усе, що ми намагалися зробити для нашої країни, — чесно й справедливо», — сказав Яків, який демонстрував спокійніший тон голосу, ніж його гарячий брат. «Ми присягнули на вірність нашому Богу, а не римському богу, який маскується під людського Цезаря. Ми боремося за вільність і свободу від гноблення з боку жорстоких начальників. Ми знаємо, що Бог на нашому боці, і ми віримо, що Він прийде нам на допомогу в разі потреби. Ті, хто помер за цю благородну справу встановлення Божого царства на землю, отримують честь і славу за свою відданість і жертву».

Павло мовчки сидів на кам'янистому ґрунті, заклавши руки в складки мантиї; його розум був глибоко задуманий. Яків сів на м'яке місце неподалік, а Симеон знайшов плоский камінь за кілька футів від нього, щоб сісти.

«Отже, Шауле з Тарсу, — з цікавістю сказав Яків після глибокої хвилини мовчання, — чому ти повернувся сюди, в Єрусалим, замість того, щоб залишитися з громадою есеїв у пустелі?»

«Мене послав сюди на місію мій пан Еліягу», — оголосив Павло.

«Еліягу!» — сказав Яків тоном впізнання. «Тепер є ім'я, якого я не чув багато років. Таємничий чоловік, який приходить у дусі пророка Іллі,

який вознісся на небо у вогняній колісниці. І, будь ласка, скажіть нам, яку місію він дав вам?»

«Зійди зі мною до Єрусалиму, і ти почувеш, як я проголошую план спасіння для нашого єврейського народу», — зухвало заявив Павло.

"Що! Чи збираєтеся ви претендувати на те, щоб бути новим визволителем, Месією, який нарешті встановить Боже царство на землі?» — глузував Симеон, закінчуючи глузування гучним реготом.

Павло не відповів на глузування, кинув на його адресу. Він спокійно підвівся, змахнув пил зі спини свого мантиї і рішуче попрямував з пагорба до Єрусалиму. Обидва брати дивилися один на одного з розгубленими обличчями. Трохи повагавшись, вони також підвелися й пішли слідом за колишнім заклятим ворогом униз пагорбом.

Павло увійшов до міста через східну браму. Місто було наповнене паломниками з усіх куточків країни, щоб відсвяткувати найбільше паломницьке свято країни: Песах (Пасха), свято Виходу та визволення з рабства. Павло пробирався крізь натовп людей до Храмової гори. Він пройшов крізь Прекрасні ворота при вході в огорожу храму і піднявся на дванадцять сходинок до дверей, що вели до внутрішнього двору, де стояв величний храм квадратної форми. Він зупинився на сходах, обернувся обличчям до натовпу, який чекав, щоб увійти до храму, і високо підняв руки над головою. Він закликав паломників прислухатися до слів, які Його було послано передати:

«Люди Єрусалиму, послухайте мене. Мене послали принести тобі повідомлення про визволення. Сьогодні ми святкуємо визволення наших предків із землі неволі. Історія наших батьків – це також наша історія. Великий визволитель Мойсей вивів нас із землі темряви і провів через пустелю життя, але переможець Ісус Навин перевів нас через річку Йордан і привів до землі обітованої. Наш народ переміг усіх ворогів, з якими стикався. Ми насолоджувалися золотим віком, коли королівство розширилося по всій землі, і ми зазнали вигнання, коли світові імперії повернули нас у рабство. Не так давно був час, коли наші відважні лідери вели нас проти могутньої Грецької імперії, і ми перемогли, так само як Давид переміг над велетенським Голіафом. Тепер ми зіткнулися з більш грізним ворогом у вигляді непереможної римської армії, яка загрожує знищити наш твердоший народ, який

продовжує повставати проти її могутності. Крім того, наша нація зараз розділена, одна партія проти іншої. Чи може розділений дім і далі стояти? Ви нащадки одного батька, Аврааме, то чому продовжуєте воювати брат проти брата? Цього дня ви повинні обрати, чи підете ви кам'янистим шляхом війни чи гладким шляхом миру».

"Що ти пропонуєш?" — крикнув голос із натовпу.

«Який ваш план, щоб врятувати нас від нас самих і від наших ворогів?» — закричав гучний хрипкий голос із середини натовпу. Павло впізнав голос Симеона, Зилота.

«Мій план порятунку нашої нації забезпечить мирне вирішення нашого конфлікту. Хто хоче миру, має закон Мойсея і храм. Для тих, хто хоче, щоб Царство прибуло тут і зараз, є кращий спосіб досягти цієї мети, ніж вдаватися до війни. Господь з неба показав мені через божественне одкровення, що ті, хто ревні за Царство, повинні відокремитися від громади Храму та йти прямим і вузьким шляхом праведності: По-перше, ми будемо святкувати перший день тижня. день, тому що саме в перший день створення Бог сказав: «Хай буде світло», і ми будемо послідовниками світла. По-друге, під час весняного свята ми святкуватимемо наше визволення з рабства плоті та темряви цього світу, спостерігаючи воскресіння мертвих із гробниці матерії. По-третє, замість паломництва, щоб відсвяткувати початок жнив і дозрівання перших плодів, ми здійснимо паломництво духу і піднімемося до Царства Небесного і пожнемо жнива нашої віри. По-четверте, ми будемо дотримуватися обрізання серця і розуму, замість того, щоб зосереджуватися на плоті».

«Цей чоловік просить нас стати відступниками!» — крикнув сердитий голос із натовпу.

«Він каже нам, що ми повинні зневажати суботу, і він радить нам не дотримуватись наших священних свят»,—сказав законно налаштований старий чоловік.

«Він посланець від Еліягу!» — кричав Яків, що стояв разом із своїм братом Симеоном посеред натовпу.

«Минулого року в цей час мій старший брат Іоаннес прибув до цього міста як обіцяний Месія і Цар, який мав визволити наш народ від задушливої окупації римських військ і розпочати відновлення царства Давида. Через рік ми все ще бачимо римських солдатів на наших вулицях і все ще чекаємо на месіанського лідера, який здійснить наші давні мрії. Я слухав, як цей чоловік, одягнений як есей, говорить про принесення миру на нашу землю шляхом зміни наших законів. Тепер я знаю, що есеї разом з назареями – бо ми виростили, як дві гілки з одного дерева – є миролюбним народом. Я також знаю, що мої брати, Зилоти, є відгалуженням того самого дерева, за винятком того, що вони люблять свободу більше, ніж мир. Ми можемо вірити, що колись у нас буде мир і римляни покинуть нашу землю, але я кажу, що віра без діл марна і не приносить результату. Тим не менш, наші три секти – незважаючи на те, що ми відрізняємося стратегіями та методами приведення месіанського Царства Божого на землю – ми поділяємо ту саму мету – старанно та віддано працювати над відновленням цього Царства тут і зараз. Але не так, як приписує цей відступник від Закону Мойсея. І я знаю, що Еліягу не послав би відступника, як би його не звали, як посланця».

«Його звать Шаул із Тарса!» — гучно проголосив Симеон дзвінким голосом, що вразило народ і викликало тремтіння в серцях.

Яків обернувся, щоб поглянути на зрадника серед них. Ударна хвиля, що прокотилася крізь натовп, одночасно послала ударну хвилю прямо в мозок Павла, і його розум згас, ніби він був у трансі. Павло стояв, скам'янівши, і не міг поворухнутися; його очі були оскліпі й безвиразні. Голос у його голові сказав: «Балінасе, точніше Саулус, ти повинен тікати, рятуючи своє життя, бо ці люди бажають тобі тілесних ушкоджень. Вони не готові до Світла Істини». Павло впізнав голос мудрості і прислухався до цього голосу.

Коли Павло прийшов до тями, Яків потиснув його обома руками й сказав: «Шауле, що з тобою?» Павло думав, що хтось уже наносить йому тілесні ушкодження. Не думаючи раціонально, Павло інстинктивно відреагував, силою відштовхнувши людину від себе та крикнувши: «Відійди від мене! Залиште мене!» Яків не очікував бурхливої реакції від Павла, чия сила була збільшена страхом тілесних ушкоджень, що промайнув у його свідомості, як блискавка.

Яків упав навзнік із твердих кам'яних сходів, забивши ребра та збиваючи голову до непритомності.

Павло був вражений своїми жорстокими діями проти невинної людини. Стан недовіри змішався з відродженням інстинкту самозбереження, і Павло, вважаючи, що щойно ненавмисно вбив Яківа, збіг сходами вниз. Він бачив, як вражені паломники юрмилися навколо свого поваленого вождя, який лежав, як бездиханний труп, на дні кам'яних сходів. "Що я зробив? Що я зробив?" — пробурмотів він собі під ніс, пробираючись крізь ошелешений натовп людей. Сльози текли по його щоках, коли він рішуче протистояв потоку паломників. Одна думка, змішана з пекучим почуттям, керувала його розумом – добігти до виходу, а потім покинути Єрусалим.

Павло був у точці, де він проходив через ворота під назвою Красиві, коли почув позаду себе жіночий голос, який кликав: «Павле, Павле, зачекай нас». Йому здалося, що він упізнав голос, і коли він обернувся, щоб побачити, хто його кличе, він знову почув голос: «Брате, зачекай». А потім він побачив обличчя своєї сестри за морем хитаючих голів.

Сльози горя перетворилися на сльози радості, коли Павло обійняв свою сестру Фібі біля Прекрасних воріт. Вона м'якими пальцями витерла сльози з його обличчя і сказала: «Не плач, мій любий брате. Все буде добре, дасть Бог».

Коли Фібі випустила руки з брата, вона знову звернула увагу на дитину, яка тримала її блакитну мантію. Раніше Пол не помічав дитини і з радістю дивився на кучерявого хлопчика, блакитні очі якого сором'язливо дивилися в обличчя Павла.

«Це мій син Теодас, подарунок від Бога», — гордо сказала Фібі, вперше представляючи хлопчика його дядькові. «А Теодас, це твій дядько, Павло».

«Привіт, Теодасе», — сказав Павло, ставши на одне коліно, щоб бути на рівні очей хлопчика. «Я маю честь познайомитися з вами». Павло ніжно обійняв хлопчика, якому виповнилося три роки.

«Привітайся, дядьку Павле», — повчала Фібі, злегка штовхнувши дитину за плече.

— Привіт, дядьку Павле, — сказав Теодас тихим голосом, опустивши очі.

— Ходи, брате, — раптом сказала Фібі, коли помітила кремезного чоловіка, що прямував до них. «Ви можете приїхати до есейських кварталів, де я зараз живу». Вона взяла Теодаса за руку й попрямувала до південно-західного кута міста. Павло йшов трохи позаду неї, відчуваючи в її поспішних кроках відчуття квапливості. Павло не знав про замасковані рухи Симеона, який йшов за ними на невеликій відстані, щоб побачити, де вони зупинилися.

Коли Фібі нарешті провела свого брата через вхід у своє скромне житло в есейських кварталах і зачинила двері, вона зітхнула з полегшенням і пояснила свою ухильну поведінку: «Я думаю, що за нами хтось стежив. Я побачив кремезного чоловіка, який ішов до нас біля воріт. На його обличчі був мстивий вираз; і після того, що сталося з тобою та Якавом на сходах храму, я подумав, що той чоловік прийде за тобою».

«Ви бачили, що сталося?» — запитав Павло із засоромленим виразом обличчя.

«Так, я все бачила і чула», — зізналася Фібі. «Хоча я не була зовсім впевнений, що це ти, доки не почув, як той крикун вигукнув твоє ім'я».

«Тим крикуном був Симеон, Зелот», — сказав Павло, який гостро відчував свою присутність посеред натовпу.

Раптом гучний стукіт у дерев'яні двері викликав у них обопільне побоювання.

«Хто стукає у двері?» — твердо запитала Фібі.

«Це Симеон», — відповів різкий голос. «Мені потрібно поговорити з Шаулом».

Павло відчинив двері й зіткнувся з розлюченим Симеоном.

"Можна увійти?" — спитав Симеон, стоячи на порозі й чекаючи, поки Павло і Фібі впустять його. Теодас ховався за одягом Фібі, а його обличчя з цікавістю визирало збоку, щоб подивитися на дивного гостя. «Я не хочу, щоб сусіди чули те, що я маю сказати». Павло озирнувся, щоб отримати схвалення Фібі. «Запевняю вас, я тут не для того, щоб заподіяти комусь шкоду», — додав Симеон.

Фібі кивнула головою, щоб показати, що все гаразд, якщо Павло хоче впустити кремезного чоловіка до її скромної оселі.

«Я прийшов передати повідомлення від мого брата Якива, якого ви мало не вбили», — сказав Симеон, зачинивши за собою двері.

«Якив живий?» — недовірливо перебив Павло.

«Так, він прийшов до тям після того, як хтось лив йому в обличчя трохи води, щоб оживити», — повідомив Симеон.

«О, слава Богу, що він живий», — зрадів Павло, ніби важкий тягар провини був змитий із його змученого розуму.

«Коли він побачив, що я став на коліна над його тілом, — продовжував Симеон, — перше, що він мені сказав, було — іди, скажи Шаулу, щоб тікав із міста. Я зрозумів, що він мав на увазі, що люди захочуть убити вас після того, що ви з ним зробили. Тому я прийшов шукати тебе. Ось тоді я побачив тебе за воротами Красуню».

«Дивно», — замислено поміркував Павло. «Це те саме, що сказав мені голос мудрості, коли я впав у транс на вершині сходів».

«Це те, що сталося з тобою?» — недовірливо запитав Симеон. «Ти впав у транс?»

«Так, це було після того, як я подумав, що бачу духа Назарянина, якого я зустрів по дорозі в Дамаск три роки тому», — пояснив Павло. «Ця думка прийшла до мене, коли я побачив Якива, твого брата, який був схожий на назарянина».

«Тож ти зустрів мого найстаршого брата Іоаннеса», — сказав Симеон. «Багато людей кажуть, що Іоаннес і Якив схожі».

«Отже, це все пояснює», — сказав Павло, який відчував, ніби приховану таємницю було розгадано. «Скажи Якиву, що я щиро шкодую про те, що сталося. Я ненавмисно відштовхнув його. Голос мудрості попередив мене, що люди бажають мені тілесних ушкоджень; і коли я вийшов із трансу й побачив, як Якив трясє моїм тілом, я подумав, що він хоче мені зла. Я сильно помилявся».

— Я йому скажу, — пообіцяв Симеон. "Куди ти підеш?" Симеон хотів знати, де він може знайти його після того, як він покине місто. Він хотів стежити за ним. У нього були підозри щодо колишнього римського агента, і він не повністю довіряв його нібито навірненню та претензіям на божественне одкровення.

«Можливо, мені доведеться покинути країну на деякий час»,— відповів Павло, розмірковуючи про свої плани на майбутнє. «Я піду в самовільне вигнання на кілька років».

«Куди б ти не пішов, нехай Бог буде з тобою», — сказав Симеон. Він подав руку на прощання, а потім відчинив двері й пішов.

Коли Симеон пішов, Фіва і Павло вирішили повернутися до Тарсу в Кілікії, де він зможе уникнути поганої слави, заново побудувати своє життя та оновити свій образ. Коли вони обговорювали свої плани на майбутнє, Павло дізнався, що Фібі втратила свого чоловіка Олександра під час повстання минулого року.

Тієї ночі Павло метався уві сні. Його душа мучилася від усвідомлення того, що він зазнав невдачі в місії, на яку послав його Еліягу. Тепер його назвали відступником ті самі люди, яких він хотів врятувати від знищення. У своєму гарячковому стані розуму Павло постійно бачив образи римлян, які спалювали храм і руйнували місто Єрусалим. Він бачив, як обіцяний Месія, зірка, відома як Бар Кохба, впала на землю, як метеор з небес у римському році 888 A.U.C.

Бог у трьох особах: Духовна Одисс

999

ἐπιστημων (epistemon), Інтуїтивно мудрий

ε 5

π 80

ι 10

στ.... 6

η 8

μ 40

ω ...800

ν 50

999

Ісус сказав:

«Тим, хто гідний Моїх таємниць,

Я розповідаю Мої таємниці».

- - Євангеліє від Фоми (62)

Ephesus --- Εφεσος

<http://wigowsky.com/travels/GreeceRome/ephesus.jpg>

Theater at Ephesus --- Театр в Ефесі

<http://wigowsky.com/travels/GreeceRome/patmos.jpg>

Island of Patmos ---- Острів Патмос

<https://youtu.be/Znsb0w-zUC4> (video)
Patmos - Cave of the Apocalypse
Патмос - печера Апокаліпсису

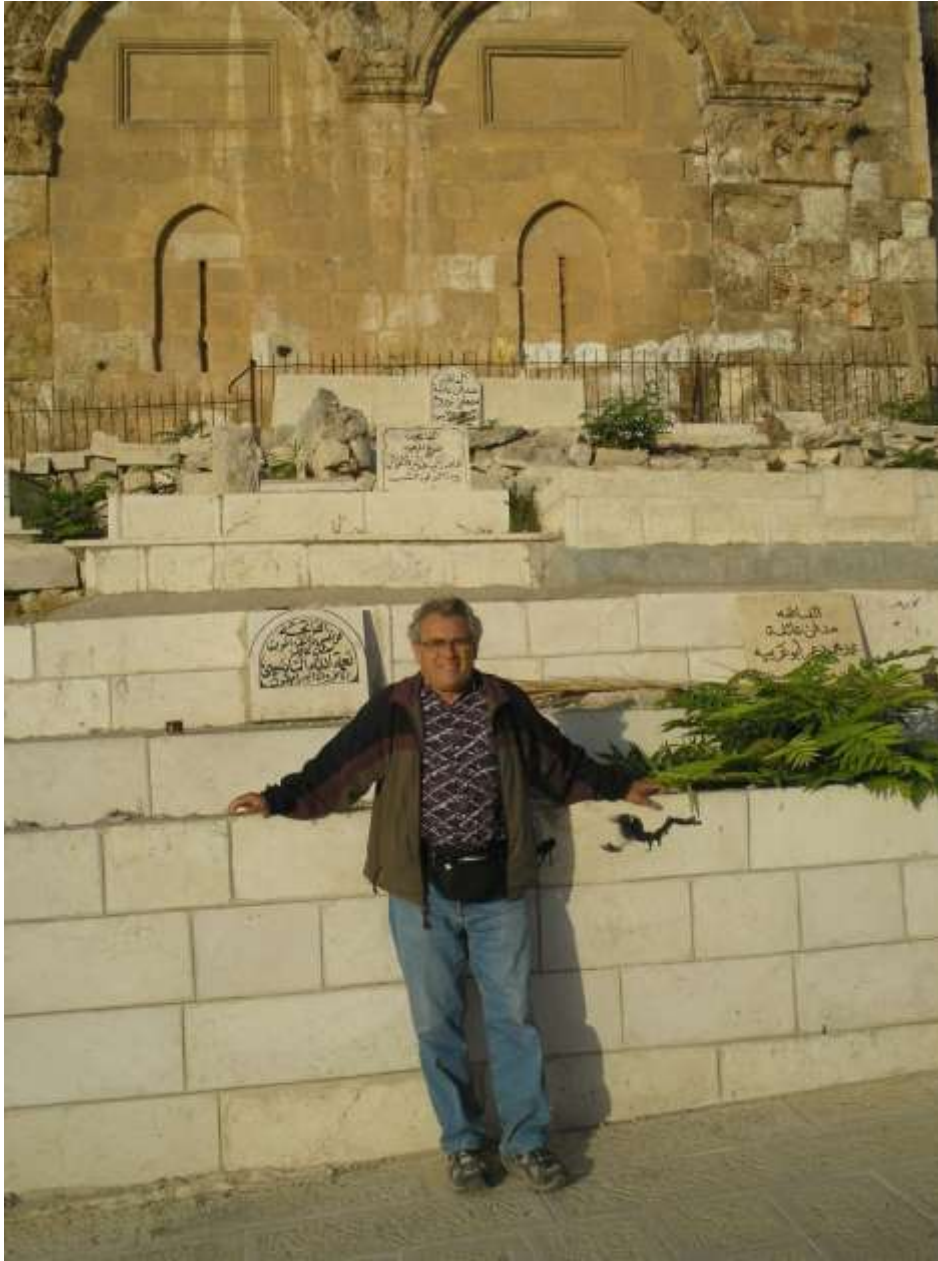

<http://wigowsky.com/travels/israel/2007/i461.jpg>
Western Wall (Kotel)

<http://wigowsky.com/travels/israel/2007/i659.jpg>

Mount Olives --- Оливкова гора

<http://wigowsky.com/travels/israel/2007/i471.jpg>

Golden Gate -- золоті ворота